

DOMBRÁDI ISTVÁN

Csipke-táncú szélben

VÁLOGATOTT VERSEK

1.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

DOMBRÁDI ISTVÁN

Csipke-táncú szélben

VÁLOGATOTT VERSEK

1.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

**DOMBRÁDI ISTVÁN
KÖLTŐ, SZOBRÁSZ VÁLOGATOTT VERSEI**

1.

BUDAPEST, 2011

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

1945.május 14.-én, Ófehértón születtem. Kétéves korom után Sárodra, 1954 nyarától Adonyba kerültem. 1965 óta élek Budapesten. 1982 óta, mint szobrász-farestaurátor művész tagja vagyok a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének. Nős vagyok, van két lánygyermekünk. Feleségem Benedek Ilona textilművész. 1996 óta írok rendszeresen verseket, melyek megjelennek antológiákban országos kulturális folyóiratban, irodalmi lapokban.

Eddigi köteteim:

2001-ben *Lélekarca*,

2003-ban *Itt ahol élek*,

2011 *Idővirágzás* címmel jelentek meg.

Dombrádi István

DOMBRÁDI ISTVÁN jelzős szerkezetiről
(ajánlásként jelen versgyűjteményhez)

„Homok-szempillájú bokor-tanyák”

Dombrádi István *Itt, ahol élek* című kötetében több mint háromszáznegyven szóösszevonásból, különleges szó szerkezet alkotásából származó jelző, illetve szókapcsolat fedezhető fel. Egyes szerkezetek gyakorta előfordulnak, variációikban jellegzetes „ízt” adva, azokat a verseket is ebbe az egységbe fogva, ahol kevesebb, vagy egyszerűen csak szokásos jelzők fordulnak elő. Íme néhány, a leggyakrabban használtak közül, és ezek variációi:

- alkony-ingás, alkonyoszlop, alkony-színek, alkony-tánc
- búzaszín-csendű, búzaszín-nappalok
- csend-hullás, csend-suttogás, csend-szirmú, csend-terű
- bodzaág kalodás, bodzavirágzású-esték
- csillag-csönd, csillag-parázslás, csillagcsörrenés
- csipkés-csönd, csipke-szélű
- csönd-póznás, csönd-virága
- dalolászó, daloló hajnal, dalolászó ember élet
- ég-dalú, ég-fényű, égi-azúr, égiszőző ének, ég-ingű, ég-kendős, égmintás-fény, ég-röptű, ég-szárnyú, ég színriadás ég-tiszta élet-fogat
- élet-barátja, élet-hit, élet-ünnep
- emberarc- emlékeke, emberfény-eredés, ember-szálú virággá válni
- eső-liget, eső-lombos, eső-virágzás (és az eső számtalan variációban)
- évgyűrűs-göncű szél, évszak szimfóniás lélek

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

— ezüst éji karcsú csend, ezüst-ágú, ezüst barázdás, ezüst-idő, ezüst szikrájú, ezüst...

— fehér virágú, fehér-tavak

— felhő-arcú, felhőszín-hajnal

— fény-csörrenés, fény-zöngések, fény-léptű

— föld-csörrenés, föld-illat, föld-mélyű könny, föld-tenyerem

— gyémánt batyus, gyémánt-ajkú, gyémánt-mennye, gyémánt öblű könny

— gyöngy-esős, gyöngy -lelkű, gyöngy-rögök

— hajnal-zajú, hajnal-láng

— hó-korona, hó-vályús, hószín-dallamú

— hold-csend, hold-fonatú

— homok aljú, homok-burkú, homok-gyönggyel, homok-szempillájú, homok-tanyák, homok-szín hajladozás

— jegenye-fényű, jegynyék hajlású

— jégvirág-tánc, jelen-virág, Jézus-lelkű virág

— kard-élű kezek, kard-csendű

— lélek-ágak, lélek-csend, lélek-csengés, léleking, lélek-kötény, lélek-sikoly, lélek-szán, lélek-zápor

— lomb-sárga, lomb-szuszogás, lomb-zajú

— mezők-dalú, mezősődő, mező...

— napfény-kalászkod, nap-homlokú, napkoronás napkorong-arcú, nap-színek

— nyár-ajkú csók, nyarak-arcú, nyarak színű, nyár-dalú

— ős-derű, ősök-arcú, ős-sárkány

— ős-csokrú, őszirózsás táj, őszirózsák (többször), ősz-ringás

— szél-csivogás, szélhárfa-zöreje, szellő-ének, szellő-erezetű hajnal, szellő-fürdés, szellő-lángok, szellő-lombok, szél-szirmok

— szerelem-csikója, szerelem-kazlak

— szikla-csőrű, szikla-ráncú, szikla-térd

— szőlő (többször) szőlő-fényű

— venyige-szegélyű fény-homok, venyigés-alkony

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

— világod-virága, világ-virágai, virág világú szív,
virágok-virága orcádnak

— violák-selymü, violás idő-ragyogás

— zengő-virágú szerelem, zörgő-álmú, tánc-zsongás,
csörömpölés, csendült-dér

Valamint a ritkán, magukban megjelenők, sajátos hangulatot adók:

— anyák-kötényű, éj-vérű szerelem, fohász-ablakú,
ifjúság-citerája, illő sorsú ember, hűség-kalász, Madonnás-
kenyérmag, őszinteség-költészet, sors-gyöp, reppenés-rend,
szonáta-hangú, zsoldáros-éj

Különleges világ elevenedik meg az *Itt, ahol élek* című kötet verseiben. Rendkívül sajátos hangja, látásmódja, az élet dolgaihoz való fordulás úgy hömpölyög végig, mintha egy régi mesemondó, több évtizeddel ezelőtt mesélő, vagy még inkább regős szólna a sorok mögül, akinek szavai annyira meggyőzőek, hogy el kell hinni minden szavát. Nehezen lehet hangosan felolvasni ezeket a verseket, s mikor a költő maga adja elő, akkor még inkább érezni ezt a szinte archaikus hangulatot.

Kiválasztva a versek közül egyet, az *Ófehértón, a szülőház előtt* címűt; a kötet olvasásakor, és ennek a versnek az olvasásakor a szövszerkezetek tömörítésének hatására megjelenő asszociációkat saját alföldi emlékeimmel rezgettem össze:

Egyszerre van itt jelen a föld és az ég, az illatok, a hangok, az emlékek és a jelen valósága. „Homok-margarétás ég-ingü föld...”, ahol az emlékekben „fák-jajú” madarak hangja idéződik fel. Együtt rezeg a „csend-suttogás” — mint a gyermekkori esti imádságok az édesanyával, a templomban suttogva elmondott imák; gyereket csitító mondókák — a „meseszó dalok”, ki- és felszabadulnak a kisgyerekkor emlékei, amik talán ebben a helyi valóságban csak a tudat legmélyén elbújva éltek, a szülőház közelében azonban életre

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

kelnek, összerezegnek egy másik, hasonló tájban elnövő gyermek emlékeivel. „Húszezer-nyolcszázharmincöt nap után”, ami valóságosan kiszámított, vagy becsült, de ötvenhét évet jelent, a szülőház romja mégis megindítják az érzést; „De nekem szép, de nekem él”; „Sejtjeimbe átmerve” — a magunkkal hozott, emlékeinkben, neveltetésünk során kialakult otthon-kép, ami elválaszthatatlan a tájtól, annak hangulatától.

A gyerekkor emlékit akarva, akaratlan felidézve mindannyiunkban megszámlálhatatlan „lélek-ág”, „lélekcsengés” marad a megélt, vagy anyáink szavából ismert házról, ahova születünk, sokszor mesélik, beszélnek ezeket édesanyáink. Itt, ebben a versben megjelenik a fiatal anya emléke, megszűnik egy pillanatra az emberi idő-fogalom, együtt van „az én lánykorú anyám / Szerelem-kazlakba rakott szőke mezős” keze, és „...elmúlása falához dőlt csendes...” keze. „Hosszúróptú szél”, „akácós lomb-árny”, a homoktalajú táj minden színe, illata, hangja, a nap valós forrósága, ami a jelenben és az elmúlásban „Zsoltáros dallamú”, „Ahol hó-szirnos ősök mécse ég” — az idő, a negyedik dimenzió hatalmából kilép a sorok írója, kilépteti az olvasót is. Hallható a zsoltárokat éneklő kortalan kórus, talán görög, talán latin, de meglehet, már nem zsoltár, hanem gregorián-ének; s a behavazott, szél fodrozta föld, a hó alatt telelő élet, a karácsonyvárás, a téli napforduló, az újév — egyszerre szabad asszociációkban jelenik meg, újabb és újabb emlékeket, megélt, olvasott, elképzelt élményeket, érzéseket hozva a tudat felszínére.

Dombrádi úgy tömörít, mintha mindent bele akarna tenni egy-egy versbe — ahogy az örök időtlenségéből kiszakadva születésünkkel elkezdődik az idő, és visszatérünk az örök időtlenségbe halálunkkal; ennek az üzenetét érezheti az új vers megírásának, befejezésének pillanataiban, és megpróbálja a végtelenségig kihasználni a szavak erejét,

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

ennek a nagyon is földi, emberi fogalomnak, a lét-időnek a leírhatatlanságát leírhatóvá tenni.

Megélt, átélt hangulatok, érzések, olyan sűrítésekkel, amik előntik, betöltik a verset, az olvasót; csak az tud így sűríteni, így fogalmazni, aki benne élt és a mai napig lélekben benne él ebben a tájban, ismeri minden rezdülését.

Különleges hangulatot árasztanak kötetben ismét és ismét előforduló, csakis Dombrádi Istvánra jellemző többszörös összetevőjű metaforák, jelzős szerkezetek. Felidézik a Nyírség sajátos hangulatát, egyszerre éreztetve az idő-múlást, a visszatérő örök ismétlődéseket, a táj különleges hangjait, neszeit, az emberi érzések színes kavalkádját. Ismétlődő jelzői, szerkezeti, a különleges hangulatot adó szóképek egységbe fogják a kötetet, és korábbi köteteit.

(Budapest, 2003, Uránusz Kiadó, 104 oldal)

Budapest, 2004. február 3.

Fetykó Judit

Hidegben

Hidegben
Idő, rózsza, árnyak
Titkolni nem lehet
A hóhullás-csattogásban
A Tél zuhan
Terített szárnyal.

Ősz fúló kövén
Nem az a kényesgerlicéjű szél
Fújja a hót, tartós türelemnél
Mint ezernyi faág
A hajnalban is csodált, szép
Tartósan itt marad a Tél.

A szerelmet

Ha elindulsz
velem, a szerelemben,
a szerelmet
csak meg ne fürdesd,
halálos örvényben.

Szebben

Úgy hiszem – eső szépsége,
sikoltozó táj vadszőlője,
gallyat óvó lepke! –

Szebben, szerelemben,
csak szerelemben
lehet élni szebben.

Szentestén

Karácsonykor
megváltódom,
gyertyát gyújtok,
Jézus leveszi lelkét
a gyertyalángtól,
és én tőle megkapom.
Nem halott
a megbocsátás,
a remény,
a kegyelem.

Halottak napján

Krizantém virágra,
ma csönd tört a tájra,
ma kérdem, mert holnap is fájna.
Halottaim, sárosdi, apai nagyanyám,
s nagyon rég meghalt nagyapám.
Miért múlik el az akácvirágzás?
s miért egészen a barackvirágzás?
Amikor a legszebb együtt ez a virágzás.

Még miért nem éltek? –

Amikor a legszebben szerethetnélek,
téged, most már néma-lámpás nagyapám,
téged, szobán átjáró gyertyaláng nagyanyám.

Ma, halottak napján,
elindulok felétek, a temető gyalogútján.
Ígérem, benne lengtek szemeimben,
a kora tavaszi alaktalan szélben,
irgalmas piros-szegfű csöndjében,
kezeimmel fogott kannában, vízben,
minden virág öntözésben –
addig ameddig én is élek,
s utánatok meg nem öregszem.

Fuvolahang-fehér lepelben

Fuvolahang-fehér lepelben,
felmagasodó porzó-zúzmara fehérben,
szemhéja-zárt tájra a havazást,
súlyomszárny-csillogás, havazást,
errefele a Telet, jaj ma ide mi zavarja?
Mi bújtatta a nyarat, az őszt el újra?
Mi akarja, mi sottogja, mondja, mondja?
Örök Ösfénytől mintha,
hóvilágban lengne csak jól a Föld, mint inga,
hóban, szebben kifeszített napívekre odabújva.

Mezőkön halk, könnyű kedvű Tél,
Tél, szépet nekem ne mutass,
nekem nincs mi szépet, mutass.
Egyszerre lefogott csillagok fényét ma
mindenre, ide nincs, mi visszahozza.
Fehéren betakart, hideg a föld, havas,
megtörtént, az se fűs, se madaras.
Dúlóút-gondja halk magányban,
erős, ránk sulykolt gond a fagy,
hová fér el majd a tavasz? –
Ha csak fűzgally-ékű ének maradt,
óra odadült rózsailat maradt,
emlékeztetni, hogy lesz új tavasz.
Hold-hegedűszó szép-érzékeny tavasz.

Lehetnél szabadabb

Lehetnél szabadabb
Hogy szabadságot adj
A szerelemnek mihamarabb

Nekem a szerelmed
Ha nappalt, már ad
Adjon éjt is mihamarabb

Lehetnél szabadabb
Hogy szabadságot adj
A szerelemnek mihamarabb.

Indulnom kellene

Téli az ég, falánk-csodán áthull-hull a hó
sűrűsödik a mezőn egyre nesztelen a hó
üres faágakon pelyhes, csüngő a hó
földhöz ácsolt, odaszúrt takaró ma a hó
aranszárú fehér liliom-csöndű a hó
estig, nézni, talán maradni volna jó.

Tél, szép rendezett jöttöd megint sújt
fagyban a múlt megmaradt vadul
őrzése súly, végleg belőlem lassan hull
fagyoskodott, fehér, gyűlölt-madár
gyermekévek, szegénységek üzenete a múlt
őrzése súly, végleg belőlem lassan hull.

Tél, ezért tanulnom kell, indulnom újra
gyermekévek önárulásában hanykolódva
újra, eléd menni újra, indulnom kellene újra
a kedveskedő szivárványt-szövő nyár utánra
- új telet tűrő csillagot kell húznom ujjaimra
fontosan, roskadt kézzel fogott napjaimra.

Bizony meg kell értenem

Erőmet, ha elpihéztem
- Topogva, vétlen
Végleg élet-szünetébe bekerültem
Bizony meg kell értenem
Beleisznak halál-hangok
Még elegendő napfényben, a földi időbe
Mint a legerősebb táltos lovak
- Amikor, mielőtt azok indulnak
A végtelen mezőkre –
S, hogy néma neszszel
Mindenhonnan engem megkerülnek
Mindenhonnan elkerülnek
- Vágtájukban csillagfényvel szórják
Be majd sírom dombját
Bizony, majd sírom dombját.

Kinek mondod?

Nincs gyermeked, mondod
nem vállalhattok, sok az anyagi gondod
otthon kell szőnyeg, a ház se kész, mondod
ajtó-zárad se olyan, mely záródó hat ponton.
Kinek mondod?

Te is a legszebb, legfontosabb szót
kedveskedő platánlevelű, rezgő szót
– kicsi kincsem –
– egyetlenem –
gyermekednek szépen csak előtte
másnak ezt úgyse, sohase
s neki azt, hogy felfedezze
– ni ott, az átszálló kicsi lepke
földre, búzatáblák fölött száll keresztbe
– kicsi kincsem –
– egyetlenem –
s hogy menjünk gyermekem
most boldogan anyád pirul
kicsit ma sírni tanul
a földnek kell könnyem
érted a legszentebb Anya lettem.
Kinek mondod?

S még sok más szót a havon
s a görnyedt, pirosuló tájakon
ámulat-örvénylésű havon
ölbevett, rejtett, védett tájakon.

Hogyan találnék rendet

Hogyan találnék
töréstelen rendet
ha én okozok töréseket

hogyan figyelmeztessenek
túlélésre embereket
életreményt naponta vesztek.

Emberkézzel csúffá tett éjben

Emberkézzel tépetten, csúffá tett éjben
rajzolt, nyomtatott fametszet fekete-sötétben
benzinillatú-szellőben, megmosdott az én kertem –
nappal, virágindára csapás kupola alatt néztem
a teli virágú fák üvöltöznek, rozsdaszín-betegen
messzebb szőlők, erdők, mécses-napsütésem –
– minden lett a magvető-ember szenvedő cselédje
s egészen, ez a szép haza – kevés hegye, mezője.

Kertszéli, régi kocsizörgés keréknyom-síkságon
egy kicsi madár is megkísérli, hogy tiltakozzon
- ez ellen a legszörnyűbb, valós tragédiák ellen
azzal, hogy elhallgat, s hallható csepegő-szívverése
– de nem soká újra szól – elhull kertem csendje.

Kicsi madár azt gondoltam pazarabb, komolyabb vagy
ágak, füvek, földközeli benzin illatában, veszélyben vagy
de újra futva, újra fordulva, te csak szállsz, dalolsz
így rántasz át tél után tavaszt – hát ennyire jó vagy
kicsi madár azt gondoltam pazarabb, komolyabb vagy.

Üldögélten jobb volna hangod kőből, ha kőből van
hogy arra rápillantva a márciusi időben, hallhatóbban
lélekrengetően eljutna oda fontosan, zajosabban
ahol, akik a világot formálják, mint pihe tollat –
torz-valójukban tornyozódnak, csitult jövőök, múltak.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

De lehetsz kutaknak születő, pihenő tiszta hang
tengerszemekbe vágyódó első leghűbb hang
tisztán, végül is szólhatsz érthetőbben, szavakban
a megmozduló közet ezüst-szégyen pirulásában –
jöjj együtt mondjuk ma, kártyalemez vékony élen
így itt élni, így már szégyen – marad-e így épen?
Fatörzsből jászol, riadt-búzakéve, Szent-béke
marad-e így a Földnek, még valami szépsége?

Még találj meg!

Gondolok most szélre, mezőre,
csitulok kék estben, feléd érve éjféltre.
Csendesen rejtekre, kulcsom is eltéve,
kizártam magam messze őszi fényre,
közeledben, éjféltre, szélre, mezőre –

Egyedüli nyírfánál, nyírfaágon, nyírfalevélen,
ha már csak ennyi kis téren, ott neked is szépen,
lassan idejött szélső csillagfényben,
aludj velem –, vagy csak simogass meg,
– rést találsz ma ingemen,
úgy is megszerettem kezéd, érintésében –
Beszélj velem – vagy csak hagyd itt,
- csupán rám figyelni szemed,
enyém, bizony már nem soká lehet veled.
Sirass velem – erőm, s éveim, nincs testemmel,
tavasszal a gyorsan szálló fecskerajokból leesett,
betegem, így délben a csupa fény is erőtlen lett.

Vékony virágszirmában van már a szerelem,
haj, kabáttalan előre a télbe így ér el velem,
mégsem bánom, nem, csak most találj meg!
Érts meg, addig ne várj –, azt ne tedd meg,
később, a végső havazásban keresnél meg.

Nekem piros virágot

Nekem piros virágot kell tépni
az elszáradó virágot kell tépni
– ezt betegedő vérem kéri
mindennap kell-kell azt tépni
nekem nem lehet megállni, élni
hát kell a piros virágot tépni
nem lehet semmiképpen se élni.

Senki nincs

Senki nincs
nincs aki követ
előttem, mögöttem
aki követ
elfordul tőlem

elmondom
semmi se fényes
minden dühödt kényes
érezni nem lehet
csábító fenyves-szerelmet

senki nincs
nincs aki követ
előttem, mögöttem
miért vonz, hogy elérjem?
Bárcsak szeretnének –

nem szeretnek
s élek
ismert emberek
s a nagyon magas fák is
mintha elfelejtenének

ez többször fáj különlegesen
fáj ez nekem
mint csillagnak
esőben
ha nem fényesek.

Szégyenem

Arcom, ha pírlík az
Ne legyen iránymutató az
Csitultan, csak pirulni hagytam
Szégyenem, vasra verni elmulasztottam.

Mit mondhatott

Megszerettelek,
mit mondhatott,
narancsló-csorba napod,
rólam nagyot?
Megerserettél.

Kezdete

Egész kezdete
a világ lelke
kezedbe rejtve

kezedre van szüksége
növekszik benne
ezért kezedre van szüksége.

Ideje, hogy választ kapjak

Meggyfa lombja,
súlynehéz-bogárhad,
összedarabolás alatt,
fa-csonkja nyugalma,

ideje, hogy választ kapjak!

Egy újabb pillanatban,
merre, egyszerre hova?
A tökéletes csillagokkal hova?
Hova választ engem Uram?

Minden lehetőség áttapogat,

loccsant-sár énekében,
szótlanság-halott látványok,
összefonódva zokognak,
térnek, színes zuhatagnak.

Hagyj a rózságon üzenetet

Amíg lehet, s mert mindig lehet –
hagyj, hagyj a rózságon üzenetet –
megint kevesen vannak, akik tudnak hagyni üzenetet.

Ha oda köréd, rózsáágak köré, az ébredő levegőre,
amikor a figyelő gyermekszemek odagyűlnek össze,
s éhségük ott lebeg, mint apró por, összetörve,
merülj el érzéseikben, legyél mellettük fácska könnye,
megrebbenő est kezdődő, beláthatatlan ölelése.

A gyermekeknek, biztatást, verőérszerű fontos üzenetet,
hagyj, hagyj a rózságon üzenetet –
megint kevesen vannak, akik tudnak hagyni üzenetet.

Zsibongva – ha kivirágzott krizantém a város,
ha odadűlnek csillagfények, s minden álmos,
a szegényeknek, mert ők mind feléd figyelnek,
s tovább, hogy szemeikkel folyton rád figyeljenek –
hogy meghajlottan ne vigyék magukban az életet,

a hajléktalannak, neki is tudást, hasznára üzenetet,
hagyj, hagyj a rózságon üzenetet –
szebben, hogy másnak is lehessen élni az életet.

Mondom

Virágból sem,
soha nem kaptam,
egy érintetlen egészet.
Ez a Föld
nem adta oda a részem,
s mégis,
valahogy, rajta
le kell élni az életem.

Adjatok vissza anyámnak

Csörrent ezüst-fűzfacsend összes értékem,
ha már keselyű-erdők kiárulják életem:
fekete kazlakká válik színe a nyárnak,
ekkor, emberek, adjatok vissza anyámnak.
Ő adjon tovább majd riadt napkelték dalába,
fény-trombiták hangzású örök havazásba:
ahol vár újra megteremtő ereje a szélnek.
Végleg! – Én ezt így hadd reméljem!

Rigókkal nem kelek

Ennyi lenne? – Élek,
de vége valaminek.
Nagy ívű hasadékok lengnek,
Jönnek, keletkeznek.
Széllökés-látásaim kimerülnek.

Erdőtüzeket nem teszek,
rigókkal nem kelek.
Vak fényben csak fekszem –,
tovább betegszem. –
Miközben ízlel halálomhoz vérem,
végidőm énekel, hallom, érzem.

Esőként elhulldogáltam

Vadgesztenye lengő formáján,
megéledő színek zsongásán
úgy tűnt, tovább, nyár van,
hisz időz lelkem betakarásában.
Mindebből ma semmit nem láttam
torokszorító ígérek mellett álltam.
Roppantó betegség homályában,
a nyár égető forróságában én fáztam.
Feledékeny, sövényes-zsibongásban
kellően magamra nem vigyáztam,
esőként elhulldogáltam.

Kenderkötelekkel
kötözgetett nyár,
velem ne siess, ne szállj
azonnal a végtelenbe már –,
Feledékeny, sövényes-zsibongásban
kellően magamra nem vigyáztam,
esőként elhulldogáltam.
Most előbb formálj meg halálomra,
igazán a legutolsó alkalomra,
az átváltozásban, hogy addigra
szebb legyen szívem formája.

Kenderkötelekkel
kötözgetett nyár –,
feledékeny, sövényes-zsibongásban
kellően magamra nem vigyáztam,
esőként elhulldogáltam.

Lelked készüljön

Középre lejt
A Föld mindig lefele
Ember ezt vedd észre,
El csak tested érje
Lelked készüljön
Istenhez fentre.

Betegen

A megsejtett
bekövetkezett –
Jön velem egem
utánam fehér-virág
telem, egem
télre meghalni velem.

Lámpafény

Amikor az utcákon
nem volt ennyi lámpafény
mint most, akkor miért? –
Láttak messzebbre az emberek?
Amikor legtöbbit
lelkükben volt csak a fény.
– Valahogy lámpafény,
ma túl sok a sötétség.

Télre

Télre
temetésre
indul száraz akácvirágom
télre
temetésre

télre
temetésre
ez a virág kezemben
indulok vele saját temetésemre
télre
temetésre

télre
egyszerre
hová lesznek?
A magam nevelte
almafák
teremve.

Vadbokraikban

Hullik a csend, már kékli
föllobbantak véggyertyái
a használhatatlan testnek
folynak csillagvérek
csillagban is élek
vadbokraikban
én is – én is vérzek.
Tűnőben az ég, ellobog
víz se csorog
fent a fedél
betakaró fedél
van a világom egén
elszökkenő helyén.

Megint elmegy

Elmúlni, megint elmegy
elmegy előbb –
egy ember elmegy előbb.
Az utolsó messzeség
néz be ablaka mögül
onnan Isten mögül
az egész világ nekifeszül.
Ez az ember nem örül
magában ül
szobájában ül
s várja
majd valaki mondja
még előbb
hisz élt még előbb.

Megkapható

Jézusi alkalom,
Ember! –
Hogy a földön élsz
Szebben miért nem élsz?
Mindenki kedvére
Élj csak vele –
Megkapható
Ez a szép alkalom
A jézusi hatalom.
Hol tudnék én?

Megkérdézem, hol tudnék
kerti, barna falevelek csöndjében,
lombbá roppant rejtek-égbolt szélében,
bokrokon, maroknyi pergő fény szélében,
ma lelki félelem nélkül levetkőzni,
pillangó-zörej halkán bárhová elmenni?
Amikor millió zárt ketrec a Föld,
szétszabdalt, szellemi ketrec a Föld.

Ha nem tudjuk már hová?

Fehér hóban, s topogó szélben,
egymás után, a földön másképpen –
Gyermekkorodba, a zöld tájakon át,
vissza miért ballagsz az időn, a létidőn át?
Zuzmó, harmat, homok-mesék, s gyermekéveid,
hisz nincs több gyöngyökkel teli üveglábbelid.
Legnagyobb csillagcseppbe vagy valahová,
ha nem tudjuk már miért –, hová?
Tettük el gyermekéveinkben a csodát,
vegyük le ágak, s levélrések fénylakatát –
és lássunk más szivárványív ragyogást.
Ne hagyjunk a mezőn több topogást.
Igazán tény – már felnőttek lettünk,
mindent kibíró, szendergő kazlak lettünk.

Úgy hiszem

Viszem a sokat
Ide-oda
Kevés még
Elfér mindenhova.

Megérted-e, hogy a világnak fájna

Fű-meleg föld illatán
Alvó, fehér akácok alján
Szétzúzott zöldágú tavaszok után
Ember, e világ-hazán tovább
Hogy tudtad, ma is hogy tudod
Zsibongó, barna barázdákon át
Rozsdabarnára beszennyezni a föld arcát?
Hulladék-vasat, köves-törmeléket szórunk virágra
Csillagok fényét emiatt kell kerülgetni mára

Ember, Világ-ember
Föld-szárnyú ember!
Megérted-e, hogy a világnak fájna?
Ez az egyetlen egy – hisz nincs mása –
A tavasz, a nyár, az ősz, a tél éjszakája
Szerelem helyed a Föld formája
Miattad ha elpusztulna, összes fája
Belakható négy égtája

Fű-meleg föld illatán
Alvó, fehér akácok alján
Táj reppenések vertarany hintáján
Ha időben nem jön eléd a nyár
Az éjszaka hulló eső, az őszi eső
Hó-csengőszó, kedvesen csilingelő téli idő.
Majd hova jársz – hova már, hova jársz?
A rég nem tiszta égboltod alatt
A vadcseresznye-fa-illatú nyár
S a fontos szerelmek után.

Az élet

Az élet
mécses edénykéje
arany lehelete
vasparázs
szörnyű
egyaránt.

Kinek kellenék

Fekete-holtan
megtiportan
ugyan
kinek
kellenék
akác-fehér
holtan.

Helyed cseréled

Elszórt illatod, s fátylad,
helyed cseréled – mint a bánat.
Topogó, kéz meleg, belakott,
mélyen bekarcolt éjed sír utánad,
a faggató tájad sír utánad.

Ha nem is a szerelem,
a süllyedt, kinyúló kődúc félelem,
a színes hátterek párjavesztetten,
ringatón, kitartón, de sír a tájad,
száz barázda sír utánad.

Távolodban, közeledben,
búzavirág-csönd visszatérésében,
tövisen álló nyári-kékek zöreijében,
megtörtént, halkán, utánad,
ott meg én sírok utánad.

Jégtündér

Jégtündér
a tél befagyó
formálódó taván
hajnali tó haván
hadonász -
fennakadt
egy vitán.

A tánc, ami szép
télen
a jégen
reggeltől korán –
nem érti
olvadásnál
minek a tánc?

Élek

Élek
ahogy élnek
csillaglengések
ahogy a fehér telek
amikor a leghidegebbek
- versben beszélek
teljesebben így élek
s amíg lengnek
csillaglengések
addig biztos élek.

A szerelemben

Meg se értem
mit kapott
tőlem zálogba
a sok fény a zene,
hogy a szerelemben
mindig titkaim
őrzője lesz nekem.

Fehér fényen

Fehér fényen –
téli fényen, anyám,
szalad elém ragad el a halál –
te is rohanj elém anyám.
Végső elvonulásom
szemeidbe berejtettem, odatettem,
visszhangzó, virító-nyugalom
majdnem már ma lettem.

Még itt van, áll vesztem, rohanj erre,
talán még ma nem megyek semerre.
Holnapra viszont már szenteld magad,
hogya megérintesz ágyamban,
szentelve tedd örök nyugalomba fiad,
velem mind igazi fájdalmad,
tenyényi csendet, megtisztító igazat,
a többi más ügyis neked itt marad.

Meggondolandó Földem

Nincs a fáknek levegője,
nem marad tiszta jó gyümölcse,
egy szál virágon is
mintha csak a gyász ülne –
mert benzin, olaj, lom
kerül a földekre,
s a forgó hold fényére.

Én aki még nagyapám korú,
szénaboglya illatú,
levegőn éltem,
meggondolandó Földem –
majd halálomban,
tűz-bogán, egy hajnalban –
ebbe a szennyezettségbe
betakarhatsz-e engem örökre.

Jézus él

Szenteste van,
Karácsony este van,
az ébredő este,
Karácsony este,
- ide megérkezett.
Csillag felett is feljebb,
hópelyhes csend alatt lejjebb,
a havas fényeken,
az utcaszéleken,
az az egyetlenegy
- végleges a várakozó jézusi fény.
Szenteste él,
Jézus él,
vele lélegezni kezd
a gyertyafényt ellátó láng,
lesz belőle jézusi-szeretet virág.
- Gyertyaláng-szálla, kék égre,
béke, Szent-ünnep téve,
Jézus jászlában örök karácsonyt
hagyj idő, béke,
reggeli dérrrel,
hóval, csillag-pírrel.

Egyszerűen

Hitek legjava
tanácsok folytonossága
csupa földi
emberi
lelki életmód tanács
hallatszik egész nap a tanács.
Egyszerűen
egyszerűbben
csak hallgatni kellene
Isten szavát
nekünk szóló szavát.

Hogy lehettem?

Hogy lehettem olyan merész?
Megszólítottam a halált én,
fehéren alvó, feketeség rést.
– Olyan volt, mint én,
épp olyan érző teremtmény.
– Olyan volt, mint én.

Most mondta meg – rég
életemtől fogva bennem él,
s hogy már meg-megérintett,
de eddig mindjárt tovalépett –
A föld lábnyomával nincs teli
nem csenget, s mer itt lenni.

Ne úgy tudd

Ne úgy tudd,
hogy az elhagyottnak
fájdalma, könnye nincsen.
Hiszen az most egyetlen
kincse, éppen.

Ne úgy tudd,
hogy szebben
a nap, a hold,
veled van csak fényben.
Az est mélyében mindezért
engem nem sajnál Isten.

Állok csönd-szentély sötétjében
elhantolt szeptemberi estben:
de utánad szám
nem tud kiáltani csak szépen.
Még szeretlek
az érzést átélem.

Lesed perceid

Párjavesztett
görbülő idődben,
zuhatag mély görbületében,

fogod, lesed perceid,
minek teszed meg?
Végleg egy sem áll meg!

Párjavesztett
görbülő idődben,
zuhatag mély görbületében.

Beteg társaimnál

Esténként, egészsznyi remény, akarat –
láttam a gyógyíthatatlant,
láttam úgy, ahogy van –
nem szólt semmiről, tehát még van –
porzódó, csillanó akaratban.
De ki nem tudja? – Sehol nincs a tájra
se másra, neki hídja, visszaútja.

Ugyanitt, mindenkiben hitükben,
elzöldelő szőke-fűszál képzeletükben,
én már gyógyult voltam –
Istennel, számukra hálátlan voltam,
mert eloszló betegségembe visszaestem,
megint növekvő mélységbe keveredtem.

Esténként, egészsznyi remény, akarat –
számukra én misztikus szíromkinyílás voltam,
másként, hiszen én már gyógyult voltam –
így arra nem is gondoltam,
bízva, általam a példás akaratban,
bízva az esélyben élni, lenni akartak.

Ha "elmennek", a kicsi kincs velük tűnik el,
mert szemükben mindig ott volt a jel,
hozzám, nekem más embertől az üzenet –
– „hisszük hogy élhatsz, maradhatsz,
– élni biztosan maradhatsz –
te alagútból is kinövő virág-szíromrianás
te igen más – öröklét cserje-ágzuhanás.”

Égi-fény ágra

Kalász-ívű tájra,
Időzve égi-fény ágra
Fészkelj élet-vágyam:
Hogy élni tudjak
A kékvirágú nyárban,
Szirom-inge csorgásában.

**Tudod-e,
hogy a titok virágzik?**

Tudod-e,
hogy a titok virágzik?
Messzire,
mint valamennyi
almavirág mind.
Mint
nevedet kiejtett
elszökő pillanat mind.

Bújócskázó
almavirág-titok,
szél-kötözött titok
arcodon a nyár is,
ilyen a holdról
letörött esti fényág is
köréd, le földre zuhanásig,
nappali fénybe zuhanásig.

Gyöngy-idődben
ha nem is látszik,
tudod-e,
hogy arcodon?
Azon égi mosoly:
a titok lelkedben virágzik.
Add át nekem mind,
amíg arcodon látszik.

Szegénységedtől

Szegénységedtől
A könnycseppet –
Semmiért ezt a kincset
Oda ne add a kincset
Szegénységedtől
A könnycseppet –
Hogy tudj sírni egy cseppet
Ha sírni kell egy cseppet.

Száz ingecske nyárban

Nem dicsér senki
– kezdem észrevenni
szigetemen kezdek élni

száz ingecske nyárban
társaim! Pedig én barátságban
hozzátok csillagfényt adogattam

elsőnek, halk, zöld illatát az ághoz
tördeltem, csiszoltam zöldjét az ághoz
azt hittem épp a fontos barátságához

száz ingecske nyárban
vesztes dalt orgonál a bánat
– elindulok legalább utánad

összegyűrt hajnal – megsimultan
– lávámban meggyúltan
csupa-rojt társaimtól kihulltan.

Múlik a tűz

Javulj világ,
múlik a tűz,
ami engem éget.

Az ember

Miért? Hogy soha nem értette,
Házán belül s kívül egy a Földje.
Miért nem tette s teszi egyre?
Kint is a Földet szebbre-szebbre.
Úgy tesz, mintha kint nem az övé lenne.

Szerény vagy

Szerény vagy
mint álomregény,
ingó ágon a fény,
- s ezen kívül? –
De ki vagy? – ezen kívül.
- Szerénység nélkül
kiöntötte ott hevernek
a nappalok és éjszakák,
előtted az emberi világ,
s ez nem szerény világ.

Szavaidtól

Szavaidtól átmelegedve,
Kezeidben nálad átmelegedve,
Szíved jászlában, lehessen végre,
Mint betlehemi Jézus átmelegedve.

Elöttem az estben

Leég az est csöndje,
Zárt szemű piros pipacs színe:
Gyémánt szélű zivatar hangok
Fényei közt ballagok.

Múlóban az Ősz

Verdes, a lélegzetre préselt hideg,
mindenütt, csörrenve a táj didereg –
Múlóban az Ősz, kicsordult a könnye,
mert az itt kavargó Tél elől szerte,
már nincs ideje, hogy a leveleket elrejtse.
Esteledik, kakasfácán, villanó elröpülésében,
melegéből, hidegre kifordított Édenben,
a levelekre ráterül hószagosan a Tél ölelése –
Vágtatón, körbefutva így a fekete földre,
minden fény lefesti magát fehérre.

Míg vétkezel

Míg vétkezel,
míg bünt teszel,
ki viszi a világot
előrébb, többé
tisztán?

A Föld tökélyén
ha sikoltanál,
kitől lenne az Élet-hang,
hangod, tovább káprázat
tisztán?

Míg vétkezel,
fényt erezel be a bűnnel,
az ezüstösen fehér telet
nem lesz mivel, hittel,
hogy újra összefonád
tisztán.

Valaki öleljen

Ablakba keresztet tettem
benne, vissza Istent vettem
mindenkitől különben
nesztelen szelídségben
engem is, valaki öleljen
vízcsepp-mosolyú
felém kígyómarású
mintás földnyomon
vöröslő naplemente
elidőzés között.

Ha oda lenne

Felhő
felhő
ne kelts föl ha oda
lenne bennem a csoda
s már az életem lenne oda –
hajnal dalban, csorba árkok hossza
fel, ha átvezetne fel a csillagokra

felhő
felhő
ha ígéret, füst, kert nem fogadna
mellettem egy szál virág se nyílna
ha már nem fut ide a tenger
hogyan engem megremegettsen
újra, hogy engem megteremtsen

felhő
felhő
ha nincs itt az élethez semmi más
csak hagyj, mihamarabb leszek más
csendes, változatlan bíbor kasvirág
vagy leszek csak kicsi vajvirág –
végleg behajtom virágba ablakom
a madaraktól szárnyukat kapom.

Szegények

Csipke-lelkek,
végtelen idő-vetések,
ellenfény-felfeslések,
szürkület-tündöklések.
Erői a gyenge szélnek,
menleveles esős égnek,
hó-lengésű hómezők telének.
Ők a szegények,
hegyillat didergések,
vesztesek, győztesek,
remény seregek,
zápor eredések,
lélek-csöndességek,
fenyves-sáncú csillagterek.

Ezer nyelven beszélnek,
tűz-morzsákon fekszenek,
szilvaszem keveset esznek.
Rémületben, híján a pénznek,
fény-rongyban kint csodálva élnek,
alkonyok nádtorzsás múlásán szépülnek.
Nekidőlnek a fehér télnek,
tavakat, alvó földeket így néznek.
Mint nyárutós madárkecses éjek,
vágató esőkön átbeszélnek.
Kellenek palástos, fodros-égnek,
enyhezöld májusokhoz szín eredésnek,
nyaraból szálló csokros szenvedésnek,
koloncos, hínárszálás idő-gyérülésnek.

Ők a szegények,
csipke-lelkek,
végtelen idő-vetések.
Ékül maradó énekek értük hiába jönnek,
kiömlött, merülő célban elégnék.
Lesznek kontyos préda-csendek,
fény-szövet, ezüst-esős réti-neszek,
húsaikba falazódó lágy ívű hegyek,
véglegesen összegyűjtött kazaltüzek,
föld szagú gránitkővésetek,
havazás-keretes fakeresztek.
Látod Istenem, megállás nélkül, lesznek
köztük maradó szívemnek,
halottai az örök télnek.

Hajléktalan téli dala

Minket nem vár senki haza,
Gyümölcsillatára, fehér ágyra,
Se csöndet csorgó gyászra.
Szemünk nem néz családra.

Vizes földön, köveken, fák aljában
Lefeküdhetünk elhasznált ruhákban,
Abban is csak a fájdalom-ágyra,
Abban is csak a fájdalom-ágyra.

Városi buszról látott gallyházban,
A zord télben, hóviolás havazásban,
Az erdőn, mink nem halunk fehérén, öregén.
Nyomorgó lelkünkben ki-be járó szélben,

Nem tapadnak, elalszanak a remények,
Vergődnek az éj-virágzású szerelmek.
Életünkben hamar elfogy a világ –
Értünk nem sír ember, se virág.

Gyémántanyák bennünket is fölneveltek,
Tartottak fölénk ködbe bújt, óvó hídíveket.
Szürke életkoc-dombra ember dobott minket,
De onnan is előlünk hatyúrajt elrebbentettek.

Most fedél nélkül élünk a végső nincsbén,
Föld-mélyű könnyben mindig szélben, esőben,
Élünk vér-színű éjfélben, mi, a nincstelenek.
Kővé lettek előttünk a régen kialudt fények:
Nincs aki mondaná, valamiért még éljek.

Amíg arcommal virágzom én

Csituló liliom-jegyese szél,
havazást érintő fehér-fényű tél!
Az idő szántóin, messzeség-indás ívén,
amíg arcommal virágzom én:
sziromjajokból szálló homályból,
csillagkazlak tüzébe pántolj
zuhogó-kék, május-vérű ég.

Csillagkönyv a Föld

Lehullajtott
csillagkönyv a Föld.
Lágy rajzú ős-folyók
s tengeröblök közt,
seregélydalú égaj,
csillagkönyv a Föld.

Nem mindegy

(hajléktalan panasza)

Gyámoltalan szegénységben,
hangtalan szenvedésben,
nem mindegy, hogy éhségünkben
a hó-morajos télben,
seregesen szegyenünkben,
nem mindegy, hogy mennyien
fagyasztjuk halálba könnyeinket,
veszítjük el életünket.
Nem mindegy, hogy szüntelen
zöngés-fényű magyar tájon,
meddig hagynak élettől távol,
zúzmarás-jajú, fonnyadt,
sárba lehúzó hínáron.

Nálad gyönyörű a lélek

Ismétlődő, vonuló fények,
Egymásra forduló felhő-kékek,
Nálad gyönyörű a lélek –
Félhomályban közeledő léptek,
Platánt is festő, kifestett esti-kékek,
Borostyánkő-réteg, szél-röpte éppen,
Érintésre, menekülésre képtelen,
Keletkező s múlt őszi levélvégek,
Megismerhető, őrizhető szépek,
Ilyen rám sodródó benned a lélek –
Nálad gyönyörű a lélek.

Életemben

Nyárban szebben
Őszben szebben
Nádtorzsáknál szebben
Tán pár esőcseppben
Vagy ennél kevesebben
Isteni végtelenben
Selymes röpülésben
Röpülj szeretetben
Emberszeretetben
Szárny-éj mindenségben
Részben se egészben
Hogy ne lehessen
Még alnod egészen.

Senki se sejtí

Senki és semmi se sejtí –
de így jó ez, így örök isteni –
szerelmünk mily régi,
hogy fontos, ikonkép régi.
Ilyen érték te drága –
Végleg gazdag a világa.

A csend éjén átszálló élet végén

Hídvégeken aranypárnákon lengő melegért,
mozdulatlan, friss tavasz-hevülésért,
te már ne szaladj élet-fényért.
Magad mellé ne kérj!
Rebbent tenger-vízgyökerű éjt
ne viseld ha lépsz,
nélkülem ha félsz
körtáncos örök ködök leplét.

A csend éjén átszálló élet végén,
esőkben kószáló völgyek mélyén,
nyárban parázsló szelek megszűnő énekén,
ne rejtegesz bozót s rét szépsége helyén.
Fehér viráginges alkonyok múló idején,
ekkor, mert mit számít már, hogy te meg én,
szerelmesek voltunk, s a szerelem helyén,
aznap már csend lesz az ősz színén.

Hozzám mégis – bármilyen messziről is,
halk szóval, akkor te gyere mégis,
mert valószínűleg melletted mégis,
meghalni is szép – nekem így mégis.

Hátha életed hazajön

Elsorvadok anyám, mikor a sírodon
meglátom neved, én újra elsírom
magam, ha a távolban asszony jön
megszólítom, vele hátha életed hazajön.

Búzavirág színek

Kéklő hervadásban,
Föld és Hold sóhajtásban,
Búzavirág színek
Észrevesztek-e engem?
A nyárban elaludva maradtam,
Idő hídján ha átballagtam:
Ha menni kell az Úr elé,
Gyér csöndű Ég-szirmai közé.

Tavaszt hordok

Rügytáskában
rügyröpítést
bimbóégést
tavaszt hordok
nem havat hordok

kedves ember
ezért ne félj ember
szívemmel kovácsolt
gerenda hosszon
én sötétben sem -
meg nem botlok.

Érzem s érezd

Törhetetlen
levélerezet
őszinteséged
gyöngédséged
átadod
érezem
érezem

törhetetlen
levélerezet
őszinteségem
gyöngédségem
átadom
érezd
érezd.

Fehér hó van

Halálunkkor hó van,
nem tűnő, örök olvadatlan.
Nem jövünk ki alóla onnan,
akkor oly nagy hó van.

Őszéj nyomán

Páfrány-csendzörgeteg árján, anyám?
Elvitt, elveszett nyirkos rózsák illatán,
a nyújtózkodó csemete-akác homályán át,
mélykék gyöngyházba kerültél-e odaát? –
Megtartó aranyimáiban, itt rád fiad vigyáz,
napárny gyertyalángként, mint láng ne fázz,
földpárás ősi-őszéj nyomán, te ne ázz –
Legyél örök vadvirág, s anyám csak ázz.
Pompázó szeretetemből mindent érezz,
a múltásból visszahullva tovább létezz.

Budapest 1999. november 9.

Szóltam időben

Szóltam időben,
hogy én könnyezem,
már csak szemem s szívem,
az van itt élőben,
kalapál színes tavaszt a barna őszben.

Sárga, kék, édes szőlőfürtöket,
félre nekem már ne tegyetek,
mert engem, fehéredő homlokú estek,
felgyúló, merevedő éjjelek,
szétszórt, darázsszárnyú kévetüzek égetnek.

Lepkés-levelek, csendek,
szálló, hímezett énekek,
a fehér télig, égve fölkeresnek.
Kő-hajlatán, szederindás,
venyigés, aranyragyogású-színek,
csillag-fasorokban rojt-ágas, fény-ívek,
elveszésemben magukhoz vesznek.

Ne hagyj aludni

Szerelem szomjában
ne hagyj aludni az éj sírásában
egy darabnyi éjszakában
szerelem szomjában.

Összevirágoz

Távol vagy
de összecirógat
de összevirágoz
itt a lengő bodzafa
amott a ragyogó mogyorófa
úgy mint aznap
amikor már itt vagy.

Tegyél akkor...

Búzaszálon,
szél-cseppjén búzán,
búzavirágon –

csöndben piros cserepeken
amikor átfordulnak a színek
tegyél akkor Isten után, földi utamra zárt,
nap, víz, föld fölnevelte nádszállal zárt –
törj zölden, száraz szálban medréből nádat rám,
vágj csak, andalgó sikolyában hajló nádat rám,
haladj a szél szélén, szerte a vizek szélén,
vizekhez érij el messze, a vizek szélén.

Onnan hozz – vágj rám
időben csak nádszálat törj rám,
vágató mennyekbe át nádszállal zárd,
érkező távolsággal, szavaiddal is zárd
életem, földi utam szemeidben így zárd.

Ősz van már

Ősz van már
– sosem szóló már
benne, hogy sose szólok már –

mert engem kikerülnek
ősvények porába ha beérnek
az élém álló csillagfények.

Mert ver a suhogó eső, a hó
s a lombtalan fűzfaág suhogó
zöreje, s a jeges szél ereje

Ősz van már
– sose szóló már
benne, hogy sose szólok már –

Még álmodom, víz, ág voltam
ordas-víz elől kilengő vedrek
szélnek ahogy nekiverődnek.

Alvásra zártam el a vedret
házam, ágat, vizet, vedret -
valahol vidéken, földemen
majd elszórom élettöredékem.

Vödreinkben

Összetartozó fényben elkötelezett élet
kútvdörökben maradt őseinktől az élet,
a fennmaradt, mára Szent itatóedényekben
ránk hagyott, vödörszél örök görbületében,
mindnyájan otthagyták értékesen szép életüket.
S merészen –tovább mégis miért nincs itt élet? –
Vödörkből itass karácsonyi éneket, ünnepeket,
kellő, magad merített szép ünnepeket,
búzazöld, tölgyszínű Tavasz-szépet,
hogyan legyen itt még tovább is élet.

A Tavasz csendjébe avat

Eget törló fény-lelkű platánfáknak,
Táncoló szelek repülnek ágaiknak.

Várákozó, göndör-lángú tavaszi melegben
A zöld fű felett – rét illata száll a fényben.

Többszólamú csillagzó csoda a kinyílt virág,
Égbolt üde s könnyed, a leveleivel vágató ág,

Égre tárt, végtelenbe zárt hulló eső hangján
Átkarol – a leejtett ékköví, közelítő nappalán,

A tavasz csendjébe avat – s már ne várj,
A völgyben megállj, szépségére rátalálj.

Ki járna erre tűzzel?

Arcokra hulló figyelemmel,
Igazat, s jót követve hittel,
Fölkaroló emberkézzel,
Halkan, remény üzenettel,
Ki járna erre csöndes szívvel, tűzzel?
Törődne a ködbe esett emberekkel,
A hajléktalan szegényekkel –
S nem törődne a körjük pöndörődő nessel.
Eléjük – talán már nem jönne senki sem?
De ez így mért van kérdezem? –
Hogy a kihullt sok-sok könnyben,
Eléjük érkező végső éhezésben
Ember sosem, senki sem – se Isten,
Mért van, hogy feléjük előbb senki sem,
Nem gyújt élettüzet a szemekben. –
Karácsonytól-karácsonyig éppen,
Jajdulhatnak ők egyhelyben,
Embertől félve, végleg fénytelen.

Pár percnyi élet

Még dermedt-törékeny, s oly védtelen,
csöpp vér-harmatos gyermek kicsi testét,
tündér szélben – a késő tavaszi éjben
aljasan eldobták, semmissé tették életét.

Úgy szólt a hír – „neki nem várták jöttét,
hiszen emberként, ők egymást sem szerették.
Vad, még fennmaradt ősi ösztönöknek
köszönhette Ő csak pár percnyi életét”

Szomorú, nagy gond – nem sírt a hold,
s bizony érte nem sírt a föld sem –
nekem lesz csak lelkemben gond,
hogy nem lehetett igaz ember Ő sem.

Ezután mi lesz? – Majd ugyanazon a napon
ha a rózsaaága, amely „anyai” szívedre hajol
éreztetni a csöpp élet, az ág is gyermeked volt,
az eldobott, meg tud-e bocsátani valamikor?

Most kellene

Megéreztem, most lehetne
tavaszos feltámadásban lengve
most kellene
az életem változtatni szebbre.

Amikor már félténivalóm nincsen,
fény köteleim a magasságból csendesen
onnan már vissza elveszem,
nem akarok lengni tovább fent merészen,
megtaláltam itt a földön, amit kerestem
kibékülten mind eloldom fojtó emlékeim,
szabadon szállni hagyom győzelmeim.

Megéreztem, most lehetne
tavaszos feltámadásban lengve
most kellene
az életem változtatni szebbre.

Ki gondolta volna

Kitárt karú tüzet raktam,
sosem akartad:
foszlott legyen halma,
szerelem hatalma.

Végleg hűl a tűz halma,
ki gondolta volna?
Foszlott is lesz halma,
szerelem hatalma.

Ősz csendjében (1)

Gally-kérgű nyomodba illessz,
szó-hantokkal ébressz,
édes éjeiddel éltesz.

Hogy tőlem el ne vessz,
szádnak fegyelmezz,
ne kínozz, ne büntess.

Lombbá csorgó heves
érzéseiddel csak szeress.
Lelkeddel éggé öltöztess.

Szerelem létezésben

Engedd, hogy kéken
virágszirmok éke,
levegő fény-kése,
rést vágjon a szélben.
Éjről-éjre szebben,
Szerelem létezésben.

Belül mélyen

Szél-nyomos éjben
Eső-ittas őszben
Szerelem lelkemben
Hiányod felreppen.

Vonuló csendben

Palatörésű bánatodon,
Mihelyt rajtakaplak –
Remélem lesz időm, aznap,
Hogy a használhatatlan
Lélek-tájaidról kihozzalak.

Vedd fel virág-illatos,
Világos ruháid újra, kérem,
Mert ember másként nem élhet.
Hadd nézzelek
Ahogy örömödbe
Az ölelő szerelemben,
Magad visszahelyezed.

Pirkadó reményben
A fényhez kell illened!
Csipke-táncú szélben
Százszor észrevétlen
Kiégett sziki-gyep,
Életed csak ilyen
Többé ne legyen.

Mert tudd, nélkülöd
Nincs jó helyén a mag,
S nincsenek a szőlőlevelek,
Nem röpülnek
Semerre se el,
Szemed körüli madárseregek,
Szemem körüli őszi levelek.

Megszerethetsz

A távolságból
visszaveszlek
közelemben
kiszépítlek
érintésedben
megszeretlek
megszerethetsz
mert szeretlek.

Jöttem

Jöttem homok-szín hajladozáson,
fényesedtem lomb-szuszogáson,
időztem rám fagyó havazáson.
Facsonkos, omló égszín-riadáson,
ágvég tetejű éledő határon –
élek zöldágú segítő világon.

Évgyűrűs-göncű szélben
közben – őszinteség-költészet,
nyarak-arcú földből nőtt élet
született, virág-világú szívemben.

Mintha fia lennék a földnek,
mindenese fűzek-karú színeknek:
mert, mint zubogó nap-tüzek
úgy takar minden szellő-ének,
érzem ha verődik könnyük a jegenyéknek,
ha néha belém csípnek varjú-csőrű kövek.

Esténként úgy teszik rám hőszín-kezeiket
a vöröslő tulipán-szirmú csendek,
mintha fia lennék a földnek:
de hiszen fia lettem, földemnek.

Fölsejlő alkonyban

Roskatag szűk patak,
Fagy-dallamú lant,
Páfránylevél zaj, ég-ívű Nap,
Alkonyos holdkaréj-alak,
Éj-hosszú nádszál karcos arc,
Ziháló csönd zörej lettem magam.
Kaktusz-szövetű csillag-ágon,
Fény-üllőkön átkalapált esős tájon,
Gyepfűs, szelek-horkanású világon,
Búsulok-búsulok ezen a világon.

Miféle világ lett?

Miféle pattogó öklű világ lett,
Mélyponton nyüglődő, miféle világ lett?
Ha csak lapul, galamb fehérén elrejtőzik a jótett,
Ha már nem dalolnak a hársvirágú színek.
Lent hagyott, nyomorba hullt vaskemény emberek,
Éhség-ingű éjeket rángatnak ezek a kezek,
Méregbe fúlt földben csörömpölnek a gyökerek:
S hát mivé lettek? Épp itt, mivé lettek
A hegyhát-dalú, tüzes-létű emberek,
Mivé lettünk mi, most élő emberek?

Énrám se, már ne figyeljeteK,
Kézbe fért fénnel se, ne terítsetek:
Testemben csak jégverések orgonálnak,
Madárszemű nyálkás szelek szállnak,
Ősz ájulatóban tolvaj színek járnak.
Énrám se, már ne figyeljeteK,
Kézbe fért fénnel se, ne terítsetek:
A jövő ölelésében vackomba zárnak
Percenként reszketései a kazlas-nyárnak,
Messziről halló nyüsztése a rángó fáknak,
Balladás dadogása a sok éhes emberszájnak.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Omló kék ég koppanó azúrjában,
Dübörgő bíborszín-dobolással
Most kinek kiálttam?
E vaduló lármás-patás világban:
Küzdéseim megbántam!
Fáj, hogy szegényen, csillagtűz-vágtában
Másnak véresejtjeim dobáltam.
Ággá tört arcomra rőt színű-könny csorog,
Ott azon szél szorong, alkonyos föld dobog.

Holnapi új-újult háborús-köpenyű földön,
Csend-lován érkező jegenyenyergű őszből,
Már várom: majd csak sikerül kidőlnöm.
Idő előtt – e fenyegető szikkadt jövőből
Majd csak eltávozom-eltávozom időmből.
Úri feketelyuk-hosszú líra-furulyámon, minek?
Másokért? Másokhoz? Másképpen, minek?
Kinek játszanék tengerkék szép élet-melódiát?
Izzítanék tavak fölé hajló lombos-csodát.
Százszor átfésült tűz-meleg, utolsó szélként:
Elélek én esők ostorozta csendes éjként.
Bajban a világ

Kószáló riadalmak tisztásán,
Időt szövő alkonyok lugasán,
Bússág-fürtös a mai világ.
Látható: bajban van a világ.

**Leszoktatott az ember,
hogy higgyem**Hiba! A könyvjelző nem
létezik.

Csipke-szélű napkeltékbe,
Réti-színek aranyperselyébe,
Kegytlenséget csorgat,
Dobál az ember.
Leszoktatott engem az ember,
Hogy higgyem:
Eltúrt, irányított szégyen-szegénységben,
Koldulás, lopás, gonoszság terjedésben,
Cédrus-életemmel
Ragyogni jöttem
Ide közéjük a földre.
Piros-zománcú szívemmel
Venyigés-alkonyt bíborozzak vele.

Emberek közöljétek

Ismétlődő rettenetes rettegésben
meddig s mivé kell
elrongyolnom még életem?

Mert mihamarabb a merev éjben
pityangok szálltába beleférek.
Bennem elhal minden élet.

Sok éve már annak

Szerelmes karjaidat,
Annyiszor adtad csókjaidat:
Megtaláltam magam tebenned,
Asszonyomat tebenned.

Tárj szerelmet élet

Márciusból reppenő
Első virág a földön:
Ölelő érzésből szerelmet
Tárj-tárj szerelmet élet.

A kedvesemmel, szerelem

Érkezz hegedűhang-szárnyon.
Hosszú sorban álló határon
Ha ő hazajön éjszakára,
Szerelem virága
Nyílj ki éjszakára.

Virrasztó csillagágon,
Lobogó kontyos jázminokon,
Jelenj meg orgonalombon
A kedvesemmel s velem:
A kedvesemmel, szerelem.

Csak szerelem ne volna

Szerelem

Csak szerelem ne volna.

Szerelmes szemekkel

Csak ne néznének annyira.

Kívánja

A lélek, a test

Azt a másik embert

A lélek-rezdülésű est

Az ölelő szerelmet.

Rajzolom szemed

Homokra, bokorra,
Bokorra, homokra,
Rajzolom szemed,
Ágacska tekinteted.

Hét napra előre,
Eléd, előre érve,
Előre hét évre,
Hét télre előre,
Fontos életre.

Ahogy rajzomban állsz
Szád ösvényes fény-láng,
Hajad erdő-lomb lobogás,
Mezők lengése vagy már.

Hét napra előre,
Eléd, előre érve,
Előre hét évre,
Hét télre előre,
Egész életre.

Hozzád

Múló alkonyból
Fonom hozzád a szót,
Puha leplű harangszót,
Hozzád a szeretlek szót.

Fogd a föld kezét

Fogd a föld kezét
szívedben lásd szemét
gyökérző-öleléssel
aranyfény-fölénnyel
ünnepeld a létezést.

Fülemnek ez sok már

Föld-függöny ágyában a sár,
Esőkön át a sokszálú virág
A táncos sárgarózsa-ág,
Kuporog, jajgat a világ:
Holtta futja, fonja magát
Szegényeknél a hallgatás,
Millió neszű jajgatás.
Fülemnek ez sok már!

Így ez a föld

Sebet döfő, pörölő gondolatban,
Riadt óceánillat fuvallatban,
Gonoszok kezében sorvadtan
Így ez a föld már nem maradhat!

Levélszín reppenés ölén

Levélszín reppenés ölén,
Csend-szirmú holdfény közén,
Nyaraktól gyúlt fény-zöngések idején:
Hullunk sorba, mint éji lepkék.
Embertől-emberig iramló kéz –
Már csak arra való, arra jó a kéz,
Vele mindenhova a terrort ültessék.
Széttépve mást, egymást eltemessék.

Így itt élni – de így élni már szégyen!
Kezeink közt marad-e még épen,
Fatörzsből jászol s riadt búzakéve?
Útra hajló kökények íze, Szent béke?
Marad-e így gyémánt-lélek eregetése?
Marad-e a földnek még valami szépsége?

Dolgaink közt

Dolgaink közt, ha csak ácsorgunk,
Ha mozdulatlan akaratunk,
Záporzó fényeket nem osztogatunk,
Ha nincs életes-holnapunk
A mának miért vagyunk?

Karácsony este

Elcsitult a havazás zöreje,
Panaszok gyémánt-öblű könnye:
Mert ma van Szenteste,
Most van Jézus születése.

Milyen lesz az a tavasz

Milyen lesz az a végső tavasz,
Mikor a szűnő édes élet
Utolsó íze-öröme elém pereg?
Ideér, a végidő már nem lesz ígéret,
Barnakérgű, sötétek lesznek a szelek,
Kikerülnek már a kecses vízcseppek.

Lepkézve rám barnulnak a rügyek,
A föld felett utolsó ködök lengnek,
Csókás, vörös alkonyok bevéreznek,
Élesre fent csöndek elrejtenek.
Magas szálú virág se, más levélke,
Nem ébreszt fel többé napfelkelte.

Fogva tart

Fogva tart kezed,
Átszó barna szemed.
Szökevény hűségem
Átváltoztattam.
Melletted maradtam.

Nyári eső

Árnyék remeg,
Csorog a meleg.
Lendül, izzik a nyár,
Majd lassul s megáll.

Sötét az ég,
Dörög az ég.
Kavargó szél röpül
A felhőkből eső dül.

Majd megint kiderül,
A madár felrepül,
S pattog a hang torkán,
Mint tűzben ropogó láng.

Ölelj engem élet

Bűvölő ősz,
lomb-sárga ősz,
hegedűhang-ölű esti idő,
koppanó csipke-pálcás idő,
ami ékes, égszínű,
ami fény s égszínű:

Ölelj engem élet!
Délidőben esőzve hullj élet.
Országnyi életés-tekintettel,
könnyeimmal is a tiszta jó tett
gyönyörűbb, mint a buta élet,
egymásnak semmit nem jelentő ígéret;
mint a veszekedős, megrontó élet.

Nem lehet már embert szólítanom

Cipó-héjú szók a vagyonom,
Püfölő-lángú éjekben alszom.
Satnyuló, lucskos őszi utakon
Porba rántó ólomsúlyú-sikolyom,
Csordás-szívemre rácsavarom.

Nap-homlokú tűz-arcom
Körülsimító szeleknek elosztom.
Vízcseppekben kuporodó nap-hangon
Úgyse, nem lehet már embert szólítanom,
Senkit kalászbba férő jövőbe hívnom.

Napfény-kalászos énekével

Napfény-kalászos halk énekével
jőjjünk össze megbecsülni jövőnket.
Életünk megszelídült emberségével
jőjjünk össze megbecsülni földünket.

A ránk hagyott földön

Mezők-dalú világot osztani,
Ősz-ringásával új éjeket befonni:
Akarsz-e esők jó ízében tisztulni?
Ritkábban temetni, ékesen célba jutni.

Lugas rúdként állva, e földön itt maradni,
Szélhintón nyújtózó ég-kékig magasodni,
Szétosztva kezed: fényévekbe beférni:
Akarsz-e együtt, érkező jövőbe elérni?

Telesírt testű földön kelet felől indulni,
Csodaszarvas nyomán végre hazaérni,
Dolgainkhoz bekopogni: jólétbe beférni,
Mondd, jössz-e már cselekedni, mozdulni?

Keszkenős-őszben, aranyló estékben élni,
Szállást adó jázmin-illatokkal telni,
Újrakezdve, feldúsulva, összefogva élni:
Jössz-e már közös hazát szeretni?

Ahol világod-virága nő

Ég-kendős nyárfás-mezők,
sarkantyús-vesszős szőlők,
holdat megszurkáló, apró erdők
fölött, amikor rázkódó esőkben a föld,
ágyúlású-fészkeiből kireppen a föld:

figyeld meg miként is éled újjá a föld:
légy ott, ahol, ahova élni hív a föld,
madarak szárnyába kapaszkodik a föld,
megtart a mának, holnapnak: ez a föld,
ahol hallhatatlanságot zeng a föld.

Döngő nap-színek fölött:
gyöngy-testén, gyöngy-testén,
ahol világod-virága nő,
fákhoz érő fűzöld-csöndön,
ahol világod-virága nő.

Még megmenthetnénk a Földet

Behempergetve akácvirág-fehérségbe,
Megnyugvó szellő-lángokkal átölelve,
Felelősen a jelenben a Földet védve,
Napágakkal takart est kertjében
Ég-szárnyú színek ezüst-völgyében –
Én szívemmel védem a Földet.
Bánat kévéiből lélek-nesszel
Kikötözöm a friss réti zöldet.

Így érzi jól magát a Föld,
Lombosodik a vehemensen hulló eső.
Rajtam átnyúló gyönyörű vidéken,
Sás levelű zöld-szín íves szélben
Bennem öltözteti széppé magát
A kezes cédrus kibomlású Föld.
Széna almú szelíd nappalokon át
Fákra fésüli a napfény illatát.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Esti csipkés-csönd mögött,
Eső sípok hangjai között
Megállni látszik ez a szépség.
Tűnik a szépnek látott élet: dúl az ijedtség.
Mérgezett ködben világerdők hörögnek,
Nyarak létében a fények megőszülnek.
Embert szólító igazabb szavaink vidulása,
Mára szürke venyigévé tiporva a Jók világa.
Olajruhás csordákban béget vizeink tisztasága,
Szeméthalmok alatt az élet-mag csírája.
Gránitkövek ívein ugorva, lebukva
Jaj, a Nap sugara besötétlik holnapra.

Én aggódom-e szép alakú Földért:
Félelmem meggyújtotta már égszín mécsét.
Lásd: újra a világ tele háborús nessel,
Szigonyhegyű szegénységgel, keserúséggel.
Kiáltsd: Didergés-forróság lengetegen át
Elveszőben, korhad a zúzott Jelen-ág.
Nyírfény vonulású esztendőkben,
Éj-vérű szerelem rejtőzésben
Milliók s egy-egyetlenegy emberélet,
Ugyanúgy fontos tüzet vivő világ-madár,
Titok, élő ígélet, porból vált ős-vágy.
Messzeség-szelencébe zárt lélek-élet!

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Velem, Veled – azért, amiért
Az Ég, a Föld is szeret, amiért
Virágzó ággal kolompol a májusi szél,
Lányarcokba elrakott az emberi szépség.
Mindezekért, a nyarak-színű jó illatú életért,
Közösen nekidőlnénk a tiszta égi kéknek,
Szép szó kékébe rakott kezeinkkel,
Lélek-kötényre kiterített jótettel
Valahányan még megmenthetnénk a Földet,
Az Ég-arcú, ős-dalú Földet, a mi földünket.

2003. január 9

Első szerelmes éjben

Holdas vadvirágszirmú tested,
Hajló ágívű pompás kezed;
Szemem, amíg arcod leste, csodálta,
Csaltál, hogy melled újhó-fehér párna,
Égalja, ott nap fészkel, örömök ringása:
Lobog a véred s már kész a csábításra.

A zengő éjben magadról ruhád lebontva,
Ölelés-virágzás illatába simulva, bújva,
Arcomba dobtad hosszúszájú hajad,
Mind közelebb, testemhez húztad magad.
Így haladtunk előbbre csókról-csókra,
Behúzódva lehajló csendek csorgásába.
Közben lentebb várt almavirág-öled,
Kökény-köldököd alatti csevegő öled,
Fészek mélységű, piros pipaccsá nyíló völgyed.
A megremegő, s már hevülő kagyló-résed.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Na de ilyet?! Amit tettél velem,
Forróbb éjszakám nem volt nekem,
Szerelem érzésben, újuló gyengéd ölelésben,
Férfivágyam-ága, ott lengett völgy-kertedben.
Na de ilyet?! Odakint csorgó eső esett
S már a harmadik óra is eltelt –,
De bűvölő vágyad csak éledt, s éledt,
Dús, kemény derekad folyton szeretkezett:

Így amíg szél festette ajkaddal égettél,
Először történt, hogy szerelmessé tettél.
Csillagvirágzás-zenéjű szenvedéllyel,
Holdból font ezüst-sövényű napkeltével,
Előttem járó jácint virág lépte lettél:
Elhódított életembe megérkeztél.

Most már hiába

Most már hiába, hogy befogadtok,
nagyvirágú, rózsás-szépség osonások
lugasossá növő magvaiból is adtok:

a tágas, dereglyés őszben,
a bágyadt, dóm-ajtajú sötétben,
aki csak lent, mélyen lent élt
sokáig lent kerékgörbeségen,
ósvi esték üveggyöngyös gödrében,
mindig csak lent, mélyen lent élt –,

ő, hogyan kerülhetne el az égen?
Aranypárnákon lengő nyarak melegében,
páratesztű szelek üde réz-csipkés színében,
kellően megkapott szavaitok üdeségében
hogyan, a még hátralévő életében?

Magyar szó kell

mindenhol, bármerre:
iramló csodaszarvas-életre,
mindenhol, bármerre:
magyar szó kell a szívembe.

Kellene már látnom

Szemtől-szembe buzgón ki lángol?
Kinek lett lelke fala vályog?
Arcán álca: fehér tél hidege tátong.
Évszakok vessző-tüzétől ki világol?
Felém szilánk-szavaival ki hajlong?
Karó-kezeivel mellettem ki bolyong?

Fekete éjig

Anyám, világa végein
Virágszálon lehajolt, eltűnt,
Anyám, csírás-fény közé dűlt.
Föld-illat végein
Fatörzseken rüggyé nőtt,
Szívemben összegyűlt.
Ifjúságom

Ifjúságom,
éjfélben is ott virágzó
gyönyörű piros kardvirágom:
verőfény-szemű, vadóc szél-csivogáson,
szederszín-szárnyú tóra hulló délutánon,
falkában elvonult legszínesebb ifjúságom,
valahonnan, virágöltönyben, illat-ringáson
húzódj vissza mellém ifjúságom.

Gyöngy-rögök feletti bodzaágon,
rajtuk a szőke tölcséres száz virágon:
fényinged hiányzik, lekopott rólam, fázom,
földig dűlt, s recseg-ropog az én virgonc járásom.
Inni akarok: de kehely-formád üresnek látom,

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

április bársony-földjén nincs már virágzásom,
gyapjas-szárnyú vad darazsak röptét Nap-lángon,
és őszi ágak eldőlt színei közt nem találok.

Egyforma sárgaporos homokon,
a hidegben kinn kuporgó havon,
völgy-vállakon, szilvafaágakon,
megértem én, hogy ott a régi bodzaágon
rajtuk a szőke tölcséres száz virágon,
az ölelt, földobott játékkarikákon
ott maradtál ifjúságom:
elcsendesültél, elmúltál ifjúságom.

Ősz

Napkoronás-ostorfán gyűlnek,
sűrögnek, színesednek
szétoszló csendjei az ősznek.
Dermedő ég alján tükröződnek
eső-ligetei az égnek.

Üres szőlősorok közti szelek
kopott, lenyugvó napba ékelődnek.
Rajban roskadó hosszai az éjnek,
meggyűrődött dér-csipkéi az ősznek,
avar illatai lelkemig elérnek.

Homok-gyönggyel

Nyírségi homok-gyönggyel,
dús-kalászu hazatérő széllel,
alkony-alakú hívogató kezével
anyám arca betakart szépséggel,
búzatarlókon dúdolt gallyas-énekekkel.

Mára más világ lett:
Ál-cimborák, érdek-emberek
délről jött nyár melegében,
platanlevél-zörejú hó fényében
ők engem nappal bemocskolnak,
osonva estig megrabolnak.

Nyírségi homok-gyönggyel,
dús-kalászu hazatérő széllel,
szőlő-fényű ezüst estékekkel
megtisztult, igazabb lélekkel
szavak lelkeibe, ha rejtőzöm el,
befon-e még engem valaki étellel?

Kérdemlem-e teljességgel,
itthoni ég alatt tiszta emberséggel
szavak lelkeibe, ha rejtőzöm el,
ősz sárga-szín kosarába fért éveket
magvakként kiszórt égig növvő éneket,
hagytok-e nekem maradó életet?

Betlehemben

Vigasztaló csend-hullás,
szűz-anyai romlatlan várakozás,
a kisedre vágyakozás?
Zsoltáros-éjben: mi volt éppen más?
Miféle csoda volt ott az a láng?
Gyémánt-mennyel rokonság,
istálló melegében Isten-világ,
gyönyörű égi Jel: a Csillag,
miért épp Betlehem fölött állt?

Fény-léptű Szent Család,
hóharmatos jászol-ágy,
a megérkező Háromkirály,
Máriában a Lélek volt más?
Szeretet, egyszerűség, Hit-virágzás,
a fehér palástú hulló havazás?
Zsoltáros-éjben: mi volt minden más?

Amire régóta várt a világ
Mária megszülte az Úr fiát
Jézust, a gyermek-királyt, a Messiást,
azon a hóban csöndülő éjszakán,
az emberiség legszebb karácsonyán.

Lepkeszállás rendje szerint

Bennem maradt
A konok akácok
Bezárt halk feladata,
Az élni vágyás akarata:
Hogy mindig s mindenütt újra,
Lengjek, nőjek egyre magasabbra,
Beférhessek ágat bontó világba,
Felhőszínű fény-pillantásba.

Tőled ha messze vagyok

Távolság pórázon
Fogott szívárványon
Elhalkítom didergésem,
Ragyogtatom létezésem,
S mint fény-madár
Az Idő ezüst színén át
A lélek ahogy száll,
Én visszatálolok hozzád.

Cédrusokat ölelő kékségben,
Föld csendjén futó tűzfényben
Tudhatod: éretted élek, vagyok,
Édes ajkadtól ha távolodok,
Kupolás vágyakban ha kuporodok,
Zörgesd föl hajnalban a Napot!
Világítson rám
 tőled ha messze haladok,
Szél vágtaín ha fönnakadok,
Idő-ezüstjében mikor rád gondolok.

Ének a Földhöz

Föld, Föld, segítőn, segítőn,
sietőn, sietőn,
teríts zengő esőt, gyémánt-időt,
vegyél homályok völgyéből föl,
vidíts engem gyönyörű Föld.
Sietőn, sietőn, segítőn, segítőn,
felnövő éveket, apró örömet,
emberiség adj jövőt!

Szélben vetkőző ezer-tájon,
ég színekbe dült mandulaágon,
vizek szélén pannon létünk lángol –
hószínű sors-kupolákon átfog,
fölfaló gonoszság engem is fölnyalából.
Kifogyunk az aranyág-ingujjas napokból.
Oly törékeny lett mára az élet-bölcső,
a Nap-derekú vonuló, reppenő idő,
mint az augusztusi éjek csendje,
mint csillagruhas jégvirágok lehelete.
Leng lenge-létű magány, s zord fásultság,
mint vékonyka láng: világszerte áll a jóság,
agyagruhasan, megvakultan
virágzások illatán terror surran.

Föld, Föld, segítőn, segítőn,
sietőn, sietőn,
teríts zengő esőt, gyémánt-időt,
vegyél homályok völgyéből föl,
vidíts engem gyönyörű Föld.
Sietőn, sietőn, segítőn, segítőn,
felnövő éveket, apró örömet,
emberiség adj lélek-léptű jövőt:

mert ahol rám hajol telek deres-ege,
átmelegít nap-fedelű fény-kemence,
ahol alkonyok mögé surran a lomb,
kék légben tavasz illat forrong,
ahol völgy-küllők közti dombok
mellett, sápadt arcom csavarog –
itt itatnak Duna-bögrés vadóc-habok,
itt vagyok, maradok zöngő nyírségi-homok:
záporoktól kapott szülőhelyemen,
ahol esőfényben meggyökeresedtem,
jogom van ezüst ruháimban élni,
száz-halmos szó-virágzásaim fölnevelni,
csipkés-kedélyben lélekülni,
védtelen szemekbe reményt teregetni.

Magyarnak maradok

Legszebb éveim
kalászáan csüngve,
mezőszín halmokra dülve,
barázda-karjaimmal Napot öelve:
magyar szavaktól lettem magyar,
éjt-napot egybeillesztve
magyarnak maradok.

Mint szirom-zengés terebélye,
szelek heve, zsengésege
s kohós vígság ölelkezése –
évszakok rendjébe belemerülve
ha senki, már senki sem
az egy, egyetlen egy én leszek
ki mindent szívével érez.

Csillaginggel, égbolt lengéssel,
szétcsorgó, kopogó esőkkal,
fűzek és kékségek énekével
átmosdatom ezt az ős tájú földet.
Szivárvány-derékkal én leszek:
fény-küllős napokról zengek,
hajnal-párnájú forrás leszek
s mint parázs-idomú levelek
szítok-szítok nagy tüzet,
hogyan lássák az emberek –

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Zöldülő, göndör-szelekben,
pírba font naptüzekben,
márciusi színek csivítjében,
gyönyörű évszakban az őszben,
Anyaföldem, Földanya-énekű földem:
szép szókkal csitítom aki embertelen –
lélek mélyről szétosztom életem.
Anyaföldem, Földanya-énekű földem,
hogy tájainkról, Isten el ne menjen.

Margarét hangú éjekben

Szemed a színek küldték,
azért lett ég keverte kék.
Örömöd a szelek csipkézték
így szél pettyek röpte lettél:
ettől egészen megszépültél –
zápor-zsongásban élém jöttél.

Ég-veretű, hómezős-énekkal
varázsos merszemben ha öllelek,
szívedig hívjál, hogy érezzelek.
Rőzselángú dombokon is kerresselek,
almafás-derekú éjekben is szeresselek:
éreztesd, súgd; hogy kiérdemeltelek.

Tavaszi arany-napra

Karodnak párja
hangodnak batárja
bő esők morzsált suttogása:
leszek aranykerted vidulása
meghajszolt csikók vágója
nap-alakú hajnalok járása.

Tavaszi arany-napra
csinos csöndek takarója
indamezők kéjes hajlata
ágazó-gödrös szél kibontója
csuda csuhéjú éjek csillaga:
leszel-e ajkás nappalok jázminja?

Futó nyarak sodra
rokkás-holdfény csokra
vadrózsa színek csiholója:
leszel-e éjeimnek csókja
ölelések gyöngé bazaltja
csipkeszélű illatok pitvara?
Amíg a kagylóhéj láthatárra
szemünk rálát szerelem-virágra.

Hárfád voltam

Hárfád voltam –
kék virágzással szóltam,
csillagmadaras hajnalokban,
hosszan boldogságod voltam:
homlokodon domborodtam,
pelyhes éj-szirmokkal, bíborban,
szerelmesen hozzád bújtam.

Vénülök; alkony-érkezések elragadnak,
virító cinke-időm röptei elfogynak,
közös éveink kezeinkből kihullnak,
vakvágatokon ácsolt éjek várnak,
belül fölsikító szárnyas-lángok ráznak:
így adom át magam héthatárnak,
enyhe fényű örök elmúlásnak.

Ki virágozza rám lelkét?

Az ég s a föld ha elfelejt,
ha már nem jön többé a szél velem,
a múlás évgyűrűin ül szívem –
amikor a csorgó ősz eltemet:

Toboz-alakú kékségben,
szikár naptüzű csendességben:
feljött göncöl-fényű homlokomra,
ellengő lángú mécseit tartva,
– miután beleégek a napba –
ki virágozza rám lelkét?

Halk hangját a szélbe dobva,
tücsök-ének porondján elszomorodva,
ki díszít fel szó-gyémántokkal újra?
Leomolt záporok közt riadva,
ki virágozza rám lelkét?
Arcát halott szívemre szórva.

Őrködj kedvesem, kérlek

Kék virág-arcú asszonyom,
ében fekete-hajú asszonyom:
tűz-piros május-pillantáson,
érintéseddel szótt éjszakákon,

szemeiddel keríts körbe,
arcod színével vegyél ölbe,
etess szavaid jó ízével,
altass kezed melegével.

Terelve magunkat édes érzésbe,
cseresznye-ízzel tovaszálló időbe,
így amíg a szita-arcú éj lépdél
– űrködj kedvesem, kérlek –,
hogy el ne vigyenek mellőled
a földdel koccant ég-szélű csendek.

Érintő holdfény rónás-gyepén,
amikor előttem tetszetősen levetkezel,
magasztalja még szavam a szerelmet
– űrködj kedvesem, kérlek –,
hogy fényből vert kalászkézés-ének,
jusson még édes ízű élet.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Felhő fiákeren ha ide érkeznek
az évenkénti, mostohás hideg telek,
értem jönnek vaspántos, kihűlt szelek,
– örködj kedvesem, kérlek –,
oda ne adják az én életemet
a halál-arcú havas jegenyéknek.

Nem, nem vagyok

Nem, nem vagyok,
nem vagyok a szerencse fia.
Köröttem dadog a sors,
nem hajlik rám ünnep-lomb.
Égető hóban létem bodzaág,
nem dőlök rigó dalokba.
Arcomon pergő fény-tarisznya,
égbolt szavakkal megpakolva,
derekam ennyi vagyonom nyomja.
Miért csak most jössz felém
igen szép élet?

Gyűrűs-lombú
kecses-jegenyéktől kérdem,
vedrezett őszi színektől kérdem;
miért csak most jössz felém igen szép élet?
Miért csak most veszed észre,
mezők-hangú tisztességem?
Miért akarod, hogy szálkás-hangommal,
virradó virágzások-iramáról énekeljek?
Miért kedvezel jobban, mint rég az apám?
Vagy amikor még az anyám
volt a legszebb alakú nyár.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Holddal koccant havas télben,
hideg alkonyok zörejétől megviselten,
lélek-gyémántjaim rég elvesztettem a szélben –
sose felejtethető bántások vércseppjeihez,
a mellém ült margarétavirág könnyeihez
étlen: láthattad élet, én odatérdepeltem.
Föld-orcás élet! – Tudod mikor?
A madár-vérű gyermekévekben,
látóhatárig kiérő öblös keserűségben,
fenyők-lobogású késői estékben,
rőt ruhás éhség menyegzőkben,
amikor létezésem legtisztább hitében,
krumplit, répalevest, melaszt ettem,
S dohos cselédkonyhában szálló füstben
feküdtem, fagyott virágként keltem, éltem.

Miért csak most jössz felém igen szép élet?
Miért csak most veszed észre,
mezők-hangú tisztességem?
Miért akarod, hogy szálkás-hangommal
virradó virágzások-iramáról énekeljek?
Deres-derékkal, ma nyögve kérdem –
szabad-e nekem szőlőízű életbe beférnem,
havas batyuimmal földrengnem?
Szárnyas tüzekben zsivajos-éggként égnem?
Körhintás estékben, alvón se ébren,
cseperedő jövőnkben sohase félnem,
élnem, élnem: édig tárulkozva élnem.

2004-02-22

Mielőtt

Mielőtt odaálllok
porig dült ég aljára
magam is felálllok
csillag másik oldalára
odajáró – fenyvesekkel deszkázott
egy halottat vivő szekerekre –
legyen még időm előtte:

nap-énekkal téged szólítani
öleléseidtől megújulni
ezüst-szövetű párnádon aludni
kék egű nappalokon is tudni
hóesés fényében is érezni
élek – élek téged szeretni
élsz – élsz engem szeretni.

Őszvég-énekű kökényesben

Őszvég-énekű kökényesben
halomba hordott színméz-éjben –
ha előttem magadról mindent levetsz
ha magamról mindent levetek:
szél füttyeitől éledő éjből
ha örömgöngyöt szór a bőröd
ha vár engem virágzó melled édes íze
combjaid közepe ha ránt a mélybe

az áhított csábító kéjes éjben
hívogató bársony szín pír csendjében
amint látom mandulafácskás-völgyed
ahogy átfon nádsíp-zenéjű kezed –
zsinórozott mintás csók ruhámban
színdús kökényes-örömök jártában
oly jó hogy bíztatsz: hogy szeresselek
érezzelek karoljalak szeresselek.

Térj felénk új Tavasz

Nap-táncos új virradatot,
formálj zuhogó tüzet, lobogót –
vízcsepp-csöndű földúton,
közeledj-távolodj eső-szánokon,
illat-szimfóniás nappalokon
pányvázott, gyors tiszta láthatáron:
hagyj nekünk csírás-fény nyomot.

Mezők úr-csókú szerelmében,
szél-töves szilvakék-kékségben
ékesebben, mint soha bármikor,
minden virágzásod szórva szórd,
fuvolásán szín-éhed ha szomjad dobog,
zendülj mint gyönyörű testű idő-nő,
mint gúnaras-járású büszke jövő.

Villanó-ízeiddel

Villanó-ízeiddel
csókodból kellene még
nádlengésű-törődéssel
virág-hajad lebbenése még

véred érlelte szerelem –
szemedben a szerelem
dal, csók, sikerrel élet
gyöngye erónkba több élet

terebélyes-öleléssel
fuvolás-derekad kellene még
viruló-lendüléssel
gyöngy-tested fényei még

véred érlelte szerelem –
szemedben a szerelem
dal, csók, sikerrel élet
gyöngye erónkba több élet

csókodból kellene még
virág-hajad lebbenése még
fuvolás-derekad kellene még
gyöngy-tested fényei még.
Ős-nyarú levelek, virágok, emberek

Csendek erdeiben,

Zsenge völgyek neszeiben,
Perceim szánjával bejárt magyar táj,
Lélek-tüzem Magyarország:
Színfűzér-földű lélek-violám, hazám?
Göncöl fények hosszán s csontos ég alján
Érezz, élj velem hisz anyácska volnál,
Ó lásd, szikrás élet-magként öllelek át,
Hordozom falvakba dült esők arcát,
Boglyázom harangok zúgását –
Törékeny anyám, anyácskám:

Kérlek élessz jobban,
Eldobom fagyöngy-hangom
Ne tapadjanak meg egyke fákon.
Zsongó paletta színeken táncoló lángon,
Szóltass meg tarka forgású orgonákon.
Idő-ágaimon, éledjek szemedben gyúlt világon.
Kérlek; pördülj velem tűzben jobban,
Kérlek; a Veled megosztott párnámon
Ne altass, mert én újra élni vágyom.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Szín-csipkés nappalokon,
Homokfészkü éden-dallamokon,
Tágas fények vánkosán ha ott vár –
Bokrainkra ha lehull a nyár:
Ős-nyarú levelek, virágok, emberek
Szívesen hogy létezhessek,
Ívelő virágnylással színes világba
Szöktessetek ma oda engem,
Hogy fonjanak át búza-orcás szelek,
Hószín csendemmel ott bántatlanul férjek el.
Szóljatok rólam, láng derekán ébresszetek fel,
Mert különben, hogy tudják meg?

Indulok csendülni, lelki léttel telni,
Hó-illatú fagyokban emberül dideregni,
Gyémánt-tájak, záporok közé veletek dűlni,
E világba kicsorogni, köztetek fölrepülni:
Indulok szolgálni, megjelenni,
Készen akarok lenni szeretni,
Hogy tudjatok engem megszeretni.

Krisztusom: légy mellette

Ballonyi László emlékére

Szél-kelyhébe ha esők hullnak,
Csöppenő színek amikor kitisztulnak,
Ősz-zengésű estek ha messze indulnak,
Hidegek-kalászhajai a földre ráborulnak –
Krisztusom: légy mellette
Láttasd s tudasd Vele,
Hogy a színeket nyitó esőkben
A nap-arcával kicsiszolt délidőkben,
Felhő-szavú szín-szikrás őszben
Hosszú pályvás alkonyok idejében,
Ő megmarad, megmarad,
Csöndesen, csöndesen
Domb hajlatokon búvó lelkemben.
Ő megmarad, megmarad
Gyémánt-figyelmemben,
Nap keltén létezőn, művészembernek:
Kékköpenyes ég alják elé érve
Bennem kifényesedve
Időtlenség falába vésve,
Nyárfavállú örök embernek.

Tudom, hogy nem hiába

Bölcsőmtől eljőve

ember-arcok aranyát gyűjtöm –
tudom én, hogy nem hiába.

Mezőkön őrzött céljaim fölöttem –
tudom én, hogy nem hiába

lettem, morzsált cseppű esők járása,
égő virág-dac, szép élet hírhozója.

Tudom én, hogy nem hiába

lettem, növése költemény-szárnyú lángnak,
ölelkezése fasor szín vonulásnak.

Szólószín veretes őstájú őszben

tudom én, hogy a költészet csodájára

leltem. Gyönyörű Fény, Élet, Isten,
tudom már, hogy nem hiába élek.

Nyárfa-dalokban nem hiába

időzök, égek.

Ha bennetek is élek

Csak így, s csak így leszek
Tűz-lelkű ember: s ahogy illik
aki közétek odafénylik.

Csak így, s csak így leszek
Több: ha lomb szavaimba kerestek,
messze virító virágként leszedtek.

Csak így, s csak így leszek
égtövén szírom-zengésű csendek,
harangütése a fekete-gyöngyű estnek.

Hó-dongájú télben őrlődőknek,
vigyázva féltett jövőnek
jázmin-rímeimmal líra-ének –

érett, csepergő nyári esőfények,
vessző erezetű kéksége az égnek,
lámpása hegyvidék széles szélnek.

Csak így, s csak így leszek
Suhanc-dombokon zengő élet,
szemrésű utakon ha sosem félek,

sosem tolongva ha szökén égek,
összekötözve magam éggel, földdel,
ha én bennetek is élek.

Mert lelkedé ez a föld

Lipcsey Áginak

Barna héjú búza s folyton kenyér,
légy: csillagszövetű tenyér –
nagyszemrésű múzsa-énekű lét,
megsebzettek közé dült fürtös-remény,
könny-filléreinkhez gyémánt-fény,
hóébredés utáni hófehér tél.

Lugas-csöndek, légies messzeség,
csudát csokrozó virág-kürtös ég,
gyöngy-lélekkal ezüst-mag öltözés –
légy: szó-virágzás, felleg-csüngés,
mécsek-dallamú idő-lengés,
esőcsepp-palástos mezősödés.

Csűr-mélyű szellők szökesége,
karcsú vizek színes öble,
gallyas-örömök lendülése –
légy: a Föld ünnepe,
azúr-ösvények delelő szépsége,
őszi levélhullások zöngő valcere.

Barna héjú búza s folyton kenyér,
légy: szirom-szövetű tenyér –
igazul ég-virágzásban ágazó-ágacska,
csipkének vert széles égövek alakja,
ikonos-völgyek és itt időző lélek-világ,
kékségen átnyúló távolság-pillás láng.

Úrasszonyunk; mert lelkedé ez a föld,
átfon szárnyaló táj, új derű, és új jövő,
s mert zene-füzérű a világ veled,
Úrasszonyunk; az égnyi ég-szemű emberek
– úgy ahogy a fasorvégi ősz is szeret –
meqlásd arcukba rajzolják életed:
csak hidd – s vidd, járd be a jövőt
beszél, hogy szép itt ez a föld.

Kinek a szó a mindene

Vetettem szülőföldbe
pompázatos szókat,
terítettem remény-bíborokat.
Maradtam tépett lélek-lombnak,
tellettem égető-gondnak,
kellettem líra bolondnak.

Országom legjavát
előlem rég elölelték,
kék égből hullt gyöngy-idóm,
sudár-álmom összetörték.
Sok bürök-koronás fenség,
most már a lelkem vájja szét.

Koldussá vált menekülő őszben,
vagy amikor tavaszaim fölveszem,
hát megéltem: kinek a szó a mindene
és ezért semmije sincsen,
úrkorszakban nélkülöz
itt vérez szép anyanyelvében.

S mégis: ág vesszős-furulyaszón,
hajló-dombokon esőkké magasodom,
kemencék-magányú virágzáson
kötegelt-delek színeitől gazdagodom:
nyár-szemhéjú nappalokon
szívemben nyitva áll templomom.

Ezüst-öltönyöm: ég-veretű csillagok,
benne csupa lélek-világ vagyok,
éneklő partok, körém gyűlt dalok,
sudár fák hosszú holnapok,
röpülő évekkel telt évszakok –
csak e földet szerető ember vagyok.

S mégis: egész élet hossza,
szőlőérés illatától megtisztulva:
rózsa vackon és krizantémon újra-újra
ontva arcom és életem kibontva,
odateszem jövőt belehelő lángra,
jácintok közt élő hazámra.

Tavaság-derekú ez az ország

Tavaság-derekú ez az ország:
ízenként kapott kizöldült világ,
karsú lant, szírom-éj, cifra-nyár,
idő-erdőket átröpülő pannon madár,
Tiszatáj-derekú ez az ország.

Mint nyílni kezdő mécszlángú kék-virág,
völgyekben megmaradt őszutó lobogás,
szonátás-széljárás, rezdülő-határ,
lepkéző félhomály, csillagtér-tánc –
de szép vagy nyár-erdejű Magyarország.

Türkizkék-Balaton, Badacsony, Villány,
Tokaj, homok-szikrás nyírségi-táj –
sorsomhoz szótt Magyarország!
Csokros bíboridő virágzásán hullva át,
ízelve esőssel bevetett kékség zaját,

jöttem, itt élek, mezők társa vagyok.
Én aki a kék éggel is rokon,
ősz színű gerle nappalokon
dalolom, csak dalolom:
de szép vagy nyár-erdejű Magyarország,
szép vagy Tiszatáj-derekú Magyarország.

Egyetlen virág-léptű nő

Egyetlen virág-léptű nő:
itt a zöldszínű földön –
égtájakba elrejtett színeken át,
amint az éjbe dönti magát a nyár,
és amint almaág-hajad omlik rám –
s osztozunk szerelem ízén-zamatán,
időzünk láng csókok bársonyán,
vagy amikor a szírom-levél alakú
nappalokban jársz ...

hiszed-e, hogy érintésed,
kezembe letett szélcsend?
Föld-csipkés perc.
Hiszed-e, hogy csípőd tarka bodzák bokra,
ritmus-koszorúkba font réti illatok dala,
dús esők köré gyűlt nappalok fodra?
Csókod belém égett zsenge-ősz –
áldjon-áldjon érte ez a föld.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Rám terített örömödből,
zizegő-esőkből, ágazó-erődből,
jusson nekem még szerelmedből,
jövődből, jövőnkből, sok jövőből,
jusson még évelő verőfényből.
S mert gyönyörködöm benned régtől,
nád és kalász törékeny tüzeidből
akartam s akarom derengj föl,
jégkristály-élű létem emeld föl –
foltozhassam e világot arany-rögből,
zizegő-esőkből, ágazó-erődből,
jövődből, jövőnkből, szép jövőből.

2004 szeptember

Nem nem tudni

Nem tudni meddig lesz aljasabb,
irdatlan heveséssel
virtuóz kegyetlen, jéghideg az elme –
még meddig simogat rút bombákat
alkonyok-szélű tájakon az ember keze?
Nem tudni, hogy a zengő értelem-kecsesség
közénk vissza e jó –
s nem tudni, hogy mennyire
enyészik el az egyre szűkülő jövő.

Ezernyi szép szó-kévében kérve,
lássuk át: emberség az élet része.
Kínok árvái, a Föld egésze,
a megtaposott hátú egész népe,

darázsraj hosszú idő delében,
szemünkben gömbölyödő esők-tüzeben,
zörgő vas-hidegek telében,
világló édes anyaöl reményben –
régóta régtől várjuk már,
csillagbölcsőkből kiszakadva,
hogy az emberiség emberi rangra
fölemelje tépott arcát s magát
így zengje tovább
a zsongó életés-élet igaz dalát.

Harangszó ruhám felöltve

Harangszó ruhám felöltve,
Idő futását szelídítve –
Fölülve szírom-szél szekerére:
Szerelmes világom elébe,
Szimfóniás esők özönébe
Érve – miért ne, miért ne
Tehetném kezem,
sűrű égtűz kékjébe?
Narfény kemencékbe,
Elégszer ékségben élve,
Egész esztendőre,
Május ízű élet
zöld-csokros fényébe?

Amíg arcomon indázik
tájak zöldje,
Amíg el nem száll velem
létem cinegéje,
Magam gesztenyefás-nyarakba vetve,
Fürtös-csillagok derekán lengve,
Jegenyékre holdat s napot teregetve,
Miért ne, miért ne
Bújhatnék élet-ág rügyébe?
Vízgyűrűk üzte ősz színébe,
Egész világú esztendőkbé?

Akarva, szívparancsra égve,
Emberré beérve jövő elé eredve,
Elégszer-elégszer, hogy létem is elérje,
Miért nem, hogy sose
Jut nekünk ujjongó idők jele,
Értetlenség üszkét elkerülve,
Asztagodva, mint nyár heve,
Másnapon is megértés eledele?

Büszke néppé nőve,
Kinyílt holnapunkat összeszedve,
Mint sárga színű búzakéve,
Egyképpen napkötegű-életté gyűlve:
Ünnepből-ünnepbe, évekből-évekbe,
Völgy-ingű naplementékbe –
Beférhetnénk ezüst-lélek menedékbe,
Hogy itt élni s halni is megérje.

Kimondtad, hogy szeretsz

Rívó esőkben,
Köd-kendős szélben,
Dióvirágzás-öltözésben
oly ismerős lebbenésben,
rengeteg ember közül
kiléptél, hogy kövess,
fodros alkonyok közt jöttél,
hogyan szeress.

Csillagdombokon,
idő-csöndű jegenyesoron,
én mondtam, te mondtad,
most már nem is tudjuk,
hogyan ki mondta hamarabb –
szerelem-szárnyú szavakkal,
én mondtam, te mondtad:
kimondtam, hogy szeretlek,
kimondtad, hogy szeretsz.

Őrizz, csak őrizz

Szerelmet lobbantó fákkal őrizz
esők rívásában arcodon őrizz
karoddal átfonhatsz őrizz
meg is csókolhatsz őrizz
percre se ne feledj őrizz
édes életedben őrizz
ha nem öllek is őrizz
lelkedre feszülten őrizz
ha jössz ha távolodsz őrizz
lángjaimra vigyázva őrizz
szemedben kezeidben őrizz
ha gyengülök őrizz
melletted maradok őrizz
magadnak megőrizz!

Büszke földem

Őszt csurgó táj derengésben,
esztét vesztett januári télben
bármerről nézlek, üzen a szívem,
átfog fürtszőlőnyi kezem.

Szőke csillagok alatti mindenségben,
égboltú kalászfény ékességben
kuporogva, zsvajjal, mint búzaszem
benned nőök – hazám
te egyetlenem,
itt az isten áldotta helyen
táncá válik lélek-törekenységem,
ezer dolgú céljaimba oltva csendesen
élek, élsz szép hangú életemben.

Teszem mert tenni szép

Nem gyűlölő szókat osztok én.
Idő egéből kihullva, döngve rég,
teszem mert tenni szép:
egy emberért s lobbanok másokért,
maradok mosdott nyár, mindenkiért
szivárvány-ingű kedves vendég,
sosem kényes keszkenős csendesség.

Maradok tarisznyás világkétség,
fák zörejét lehalkító ég,
virágüllőkön fényesre kalapált szél,
a föld dereka alá szánt csendes éj.
Teszem mert tenni szép:
az igazat simítom a szélbe szét,
mert van hozzá elég sok éhes lét.

Csak úgy leszek

Egy csepp világ,
új ég, csíra-idő tánc,
akácágú ösvények,
ég tövén szírom-zengésű csendek:

Csak úgy leszek
Több: ha lomb-szavaimban kerestek,
tűz-virágként ha leszedtek,
s kék-délidők magasába tesztek.

Hó-dongájú télben őrlődőknek,
nagy vigyázva féltett jövőnknek,
jázmin-rímeimmel líra-ének,
suhanc dombokon zengő élet –

csak úgy leszek
diófák-évű lélek,
vessző erezetű kéksége az égnek,
lámpása a hegyvidék széles szélnek:

Sosem tolongva ha szőkén égek,
szemrésű utakon ha sosem félek
s mint fűszál csendű csillag
föld-rögön, göndör-hóban,
ha én bennetek is élek.

Napdalokban

Szárnyas-esőket messze hagyva,
Kacér tavaszt leszaggatva,
Ha nem szeretsz meg újra, újra,
Szó-csendjeim didergésébe bújva,
Ha nem dübörög hiányom újra, újra,
Gyulladó-kialvó éden színek lombja,
Ha nem leszel nekem fűszál levél csokra
És ősz zöld veszős szelek bokra –

E lámpátlan világban, arcod adva,
Napdalokban utamba hullva,
Ha nem gyúl fel fényed újra, újra,
Vadulatlan ölnyi oltalmat kapva –
Csendesült hajnal derengés-ágba,
Emberöltő virágzásba zárva,
Mint március-kelyhű föld vacka,
Hogy fogad be szíved egy darabja?

Rám kiróttan, énekes szóval

Vizek csendessége,
a Létezés része: Föld, hallod?
Gyűrött lángú félelem özönlik,
A kivert fény szemű világ terrort fiadzik.
Föld, hallod?
Összeroppant az ős-jogú szeretet!
A tiszta ég-szirmú élet,
hiába lángol él, éget,
A szőlőlevélként hajló szelek,
hiába vigyáznak ránk éjjel,
Gyolcs nélkül vannak,
pusztulnak a kalászló érzések.

Az Idő-öblű hajnal amint kinyílik,
Talán már csak az én szívem virágzik,
Az Idő-öblű hajnal amint kinyílik,
Talán már csak én szólítom,
kedvesen, édesanyámnak e földet,
Itt ezt a szép pannon-asszony földet.

Rám kiróttan, énekes szóval,
Holnapokat szolgáló égre dobott szóval,
Talán már csak, én hiszem,
jajdulva is még hiszem!
Hogy a rozs-szálú messzi szélben,
Mint ég-szín fürtös virág csodák,
Valahol – valahol vannak már,
Nap-anyában, Föld-anyában,
Új anyákban, élnek gyermekek!

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Kik majd tavasz-ajkú emberek lesznek,
Gyémántjai ők a lelki szépségnek.
Remény csikói velük visszajönnek,
És az ősfenyő derekú nyáridőkben,
Barázdás szántók felett
a hintóján járó naptüzekben,
Az újonnan közénk születőknek,
Nekik már talléros-békét oszt az Isten.

Budapest, 2005-02-06

Az égbe mit is írhatok?

Ha egyszer értem is, Isten szól, jaj,
Kettéhajtogatott éjben távolodok,
Ha egyszer csillagdombokig hullok, jaj.
Fürtös-szirmú ég hosszában,
ha már pergő eső vagyok –
Az égbe mit is írhatok?

Jó volt, jó volt élni nagyon –
Ág-közén pír-homályt tördelni,
Zsivaj-öblös esőkben hazamenni,
Gyémánt-szélű kezekben elterülni.
Jó volt, jó volt élni nagyon –
Nyugtató s lángoló nyárban csendülni,
Naponta cserjés-fényekben élni.

Jó volt, jó volt élni nagyon –
De ha úgy lesz, hogy rönkfás-alkonyon
Sudárló őszből, télbe botolva,
Hús bársony-rejtekké éjben tartva
Szarvasnyomon jött csikó-halálom
ha kivisz e világból,
Rátok bízom, hogy valahol, valahogy
Adjátok, adjátok át szívem
az Úrnak valahogy.

A könny

Magas Áginak

Szánkázó levélhullások idejében,
Ezüst-porciós percek csendjében
Izzó sok könny, Istentől ered.
A cseppek pihéje ha leng,
S ereszkedik, erdő mélyeket megfest,
Mint édes gyermek szól a földnek,
Simogat, összeköt széllel, éggel:
Csak általa száll szírom ének,
Így üzen lélek-vackú embereknek.

De vannak akik alig-alig értik,
Hogy a sok könny mivé, mivé is érik
Mire is jó ha a sírás beérik.
Lélek lesz belőle, és cédruságként az érig,
Táncos-tavasztól egészen a zord télig,
Tengerkék-virágként hajlik szívemig:
Leér gyötrő bút ölelő mélységig
S felér kosárnyi igaz napfényig.

Mert én is kipusztulok

Íme, mint vízi virágok,
Bozontos csend-simogatások,
Mező-csípőkkel díszes síkságok,
Mint száraz fácska lángok –
Hát nem látjátok,
Hogy ajtóitok előtt állok?
Ember-világon kívül fázom,
Tegnapok romjain sodródok.
Szétcibált, lenyúzott sorsom
Gyöngy-időit már hamarosan
elhasználom.
Mozdulataimba égő biztonságom,
Szavatokra vár lélek-suttogásom.
Agyontaposott kezeimmel még várom
A tisztesség legyen imádságom,
Hogy messze virítson bíbor-virágzásom.
S mert tömeges reményből vagyok,
Mint ős-fa, mikor úgy, én is kipusztulok,
Szó-könnyeimben recsegek-ropogok –
Ha kérhetem: mint széna sárga nappalok,
Élhessek bennetek, mint szárnyaló dalok.

Lennie kell

Égnek, földnek, ágnak,
Naplemente táncnak –
Lennie kell
Éji csillagvirágzásnak.
Lennie kell
Kézbe fért kividulásnak,
Ünnepek igazának.

Szálegyenes fényű nyárban,
A világ vijjogó jajában –
Lennie kell
Jóságnak, változásnak –
Lennie kell
Gyűjtött csöndű élet-csodának,
Lennie kell
Odús, kelyhes tavasz zsongásnak,
Föld-csókos eső zuhogásnak.
Lennie kell
Lennie kell
Paripás gyermek-dalnak,
Érdemdús tengerkéek szóknak.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Könnyű ködök könnyeiben ázva,
Gesztenyés táj színeiben járva
Lennie kell
Csíra-csipkés idő virradásnak,
Anyácskát hazaváró világnak.
Lennie kell
Ma kell! – Holnapunkhoz társnak,
Újabb ezredév hosszában,
Szél ívek alá gyűlt jövő kibomlásban,
Lennie kell
Barna rögű megtartó Hazának.
Lennie kell
Lennie kell
Egyetlen szent Hazának.

Rozs-színű esték mentén

Megperzsel s vakit,
a mellém surrant méla csönd,
ez a szárnytalan föld.

Sárig süllyedt rossz irány,
fáj ez a nemzet aszály,
hogy becstelen emberek arcát,
kínok szennyét teregetik a fák.

Rozs-színű esték mentén,
szél-sikoltás közt feketén,
szíven üt a mai idő,
amit az ember, úgy hív,
hogy jövő.

Amikor

Mikor kihúlt mezők várnak,
Gyász-üszöktől leperzselten,
Bogáncsvirágú éjszakák takarnak,
A Fény-énekű Mindenségben
Csöpp esőcseppek harangjai
Nekem már sose szólnak:

Magba zárj,
Engem oda zárj!
Tiszahátú szél alatt
Magban van a tökéletes világ.
A magnak nincs halála, s ha rám,
Tán rám kerül a könnyű pára
S mint fű-meleg föld késői virága;
Rám dült kendős-színek derekán
Élhetek én még ezután.

Bíztass,
Kell hogy bíztass!
Márványerezetű nyugvásomban,
Virradat-bokros múltásomban
Odaát, ott sem hosszabb,
Nem örökhosszú egy nap –
Életem ha már semmi madárdalt
Nem hall.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Altass,
Kell hogy altass!
Gyémánt-csend fodrain
Vadvirág arcán simogass.
Hiányomból hulló napjaidban
Csillaghangokkal takarj,
A legmeggyötörtebben,
Széttört, eljött végidőmben
Engem holtan is befogadj.

Anyaföld-énekekkel

Szél-szálon, szél-fonálon,
Hatvanon túli vállamon
Gyémánt-idő harmat –
Géniuszi-ősz színe tép, szaggat.

Ég-koszorús, tájaimon,
Hatvanon túli vállamon
Esőben ázó szénahomályok.
Ijedten doboló nyárfalomb
Közt, mint kisépert ég-alja domb,
Rög-fürtös földre csordulok.

Krizantémos-anyanyelven
Csend szikráival kérem,
,vegyétek bennem észre!
A széjjelszakadó világ éjében
Kívül-belül dideregve,
Milliárd esőcseppé váltam.
Fekete rózsza nappalokban
piros virág vagyok az égen,
mosdatom magam a vers szépségében.

Ismét, ismét csak higgyétek,
Hogy remekmű-ember leszek,
Nyúlánk nyárfái
az itthoni, ékírásos földnek.
Felgyúrt ingujjal kész legénye,
a léleknek.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Csikóvágtás-kézzel,
Anyaföld-énekkal
Dongás-káprázat csűrében
Rügyek zubogásaként
kivirágozni szépen –
Adjatok rám fehér gyolcsú inget,
Tisztát, tisztát szép szavú mezős-inget.
Idő-szomj süvöltésben
Ne hagyjatok mértani rend rajzolta
közönyben.
Könnyű szellőkben,
élénk életben, szebben,
Engedjétek, hogy kiteljesedve éljek,
Élhessek, s élek, én, ha szeretnek.

Az, az én nagy reményem

Lepkecsordás, platánágú nyárban,
ős-ünnepű virágzásban
zengő szederkönnyű mélykék ég
– mert minden ember
belső szépség –

Azaz én nagy reményem:
hogy új embert terem
a gyöngy-szavú szerelem.
Véget vetve harcos, aljas pöröknek,
sorra kihálnak a terror-böllérek.
Az előbbre jutók közt
lecövekel a vértelen élet,
emberroncok gránit erős hittel
virradását választják a jövőnek.

A Nap kicsi fia a fény-kócos Reggel,
megéled a ropogós almájú Éden.
Naptűz lányka csillagösvényen
az Idő aranyvetésében
itt jár közöttünk –
itt jár előttünk.
Halk beszédben, tiszta ölelésben
mindenkit ráébreszt:
még kicsik vagyunk, még hibázunk,
bazalt-sírás csordákban hálunk,
még bombákba szorul az álmunk,
csak a fölgyújtott világ-színét látjuk.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Régi a szó: remény, remény
ugye milyen ismert?
Cipó pirulásban engem a remény éltet!
Amíg éj ízét issza a szél
 s velem merengőn leng,
csalogánynak, feketeszeder-csendeknek,
kőkény-ruhás embereknek,
szó-kenyérnek talán még kellek.

Hívjátok százszorszép lánykának

Meseruhás lombok közt
ha pillangó
S körötte méhecske szálldos,
A labda alakú süni mocomog,
Látni, hogy a vörös frakkos
mókus ide-oda száguld,
A lapuló gomba egymagában duzzog:
Jöjjetek, gyűljetek köré
S mint zsvajj szötte Nap s az Ég-

Ketten, hárman s százan
Hívjátok május-csendű bokor-ágnak,
Hetten, nyolcan, s valahányan
Hétgyöngy-zöngésű nyárnak,
Hívjátok százszorszép lánykának,
Bíborkontyú szobor csudának.

Kagylóhéjakon kuporgó hajnalokon,
Aranysarlóval aratott
napfény szálú nappalokon
Szél fiával itt hadd maradjon,
Fűz-lombú esőkből mesét fonjon,
Gyermeköröm hadd sokasodjon,
Lét-virágzás hadd csurogjon.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Az Idő is csak úgy múltjon,
Felétek ez a világ kividuljon,
Aranyág vessző lombot hajtson,
Ringó élet itt megmaradjon,
Szeressétek, hogy itt maradjon.

2005 05 13

Most kell

Jegenye álmokban megfoganni,
zöldülő föld kigyúlásban fellobogni,
égvirágzás kékjében megforogni –
keszkenős fácska díványán
éjre megpihenni,
majd indulni, fényleni, szeretni,
most kell nagyon-nagyon szeretni.

Zsoltáros esőkben kinyílni,
meggyszín-tüzes szélvásznaikat vinni,
most kell e föld
nyárvirágú színeit összeölelni,
égbolt füttyök rónáin egybegyűlni,
termőn, teremőn váltani, változni,
maradva maradni, sose elfogyni.

Most kell e föld szegényeit,
nagyon-nagyon szeretni,
lendült létezésben ember lenni,
fővenyes hűség lenni –
most kell szelídülni.
Fény, ha sarjad s magát repíti,
színeit az ősz idő-örvényébe beleejti,
most kell nagyon-nagyon szeretni.

Csepergő csendeket teregetni,
hópehely csikókon Tél jötte elé érni,
ősi daccal sose félni –
világ-életű ízes élet lenni,
vágyó akaratnak bölcsője lenni,
egész nemzet zúgó harangja lenni,
fenségesen tenni és tenni,
most kell e Hazát,
nagyon-nagyon szeretni.

Jövendő arcú Mindenség,
szólj Ránk dicső Ég!
Megértő igaz Isten,
pártolva e földet,
alkoss meg minket itt élni,
itt, csakis itt élni.
Ossz közénk hívogató csendülést,
és táncokkal átszótt új ébredést.

Jogunkká, szabassék Miránk Rend,
évelő életre igény , s egyenes beszéd.
Kerüljön kezünkbe tágra nyílt
bölcesség.
Mai lélek riadás reppenésében
nehogy épp, nehogy épp,
most hulljon szét ez a nép.

2005 10 08

Egy tenyérben két szál virág

Mint kék égben a Nap is,
tört csöndekbe dült ezüst éj is –
egyszerű volnék magam is.
Világ-szárnyú madár vagyok magam is,
szerelem érintésben megbúvok magam is,
szó-zengésű vackomban magam is
időző-időket ölelek magam is.

Egy tenyérben két szál virág:
Költészet, szobrászat –
magát fonogató vérrózsás-láng,
piruló szőlőszín tánc,
zúzmarás rög-magány, mezőkön hált
hárfahangú világ,
megfér benne bronzba öntött olajág.

Dajka-derekú csillag-anyám:
hajnal-homlokú földem,
eső-ölekből kiszakadt földem.
Te édes, komoly, törekeny fácska ág
sorsú Magyarország!
Kattanó vidravassal zárt
nappalokon is át,
szívemben megállt ligeteken át
csöndem terítve, én most vallok:
tudd rólam Hazám.

Arcomon delelő fény-tarisznya
égbolt szavaimmal megpakolva,
derekam ennyi vagyonom nyomja.
Jeges léten átkelve át,
elhajítva szenny-pokrócos út porát,
égszínek pengeéleit átmelegítve át,
bóklászó közöny mégis megtalál.
Megkeserít engem annyi hiány,
biceg mellettem csivites gondolkodás,
megöregít a sok gáncsoskodás.

Egy tenyérben két szál virág:
Költészet, szobrászat.
Őserő hullású Hazám,
ezer madarú szép Magyarország!
Ha nincs értem lélek gondoskodás,
kezemből nem röpülhet fel a világ,
csatakos véremben ha nincs nőttön nőtt láng,
ha nem kell Neked-e két szál virág –
maholnap, hogy élek meg Magyarország?

Táj reppenések vert arany hintaján,
gyönyörű szíveken átkocsikázva át,
amíg játszom költészet holdas-lantján,
hogy élek meg? Vagy halmom kell korán?

Itt a Földön elveszett a Paradicsom már

Nap-hangú égszín szárnyalás,
ünnepek-arcú sárga kalász,
szél-csendekben búvó őszi ág,
Tejút-tűz mellett rívó riadt világ,
megdült jegenyefák: Csillagvilág!
Sírva mondom,
itt a Földön elveszett a Paradicsom már.

Mélykék-estek szín-lócáján,
évszakok ős-karján itt Isten birtokán
Ránk lép a dühödt bitangság,
szerte nyög a barna-rögű határ.
Bimbók színű odvából a Nyár
szenny-illatra hull a földre.

Csudakrajcsáros emberség híján,
őrült világ porondján –
színes szellők helyett csatatérszaga jár,
csak gubbaszt az éden-szemhéjas táj.
Hiábavaló a számolatlan sikoltás,
sötétségből ágat bont a pusztítás,
a strázsán ma az esztelen terror áll.
Itt a Földön, elveszett a Paradicsom már.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Énekes-lélekkal, tiszta kézzel,
dombokra feszülő reménnyel
hinnem kell:
Az emberiség élni kíván,
új sorsba lendül, élni kezd.
Jövőt repítő ésszel
fölszámolja a szegénységet.
Valóra válik, hogy
a világé, s miénk lesz a szeretet.

Csillagrend röptében táncra kelnek
Idő-delek, s végtelen szerelmek.
Nem lesz több háborús övezet.
Hinnem kell!
Mint hegedű hangban a lélek:
Valóra válik, hogy
a világé, s miénk lesz a szeretet.
Mindennél szebb lesz a neved ember,
Csak jöjjön már közénk a szeretet.

Múza csókokkal

Mecseki Hargitának

Csak az tárul egy csepp világnyi-lánggá,
válík csillag-szirmú virággá –
kinek sok világa van,
tehetsége végtelen,
szava, pillantása arany-harang hang.

Csak az tárul egy csepp világnyi lánggá,
válík csillag-szirmú virággá –
ki emberként nagy,
mérhetetlen messziről
is hazajön, s mint kecses dal
velünk, köztünk itthon marad!

Törekvő művész, mint magad
gyémánt kezéből nyomot az hagy
hitben, reményben teljes az –
szűnhetetlen, kit mindig lát az Isten.
Jövő szövetében,
kinyúlt alkonyok csendjében,

létünk hajléka legyen a földed.
Szél fuvallat csengje jöttödet,
szemünk szivárvány-mezőként öleld.
Adassék, sokáig formázd a szenvedőket:
Köszönni tudjuk, melengető sugár fényed.

Ezüst-életben nem élhetek

Ezüst-életben nem élhetek,
halkabban már nem léphetek,
szél-csordák közt reszketek –
a hosszú éjben is éberséget teregetek.
Elfáradni, megállni nem merek,
becstelen, semmit érő emberek,
dölyfösök ne hogy legyőzzenek.

Vérem vulkánja hideg,
körülöttem csonka röptű a napmeleg:
Hömpölygő napokról már nem zengek,
hajnali füttyös forrás se leszek.
Acsarkodók szájától kesergék:
Tapogatódzom, hogy tudjam, ki szeret,
emberséget keresve, én kit szeressek.

Tájaink szín-kendőjén, az őszben
csönd-oltár előtt, gyúrt-szirmú szelekben
lobogássá gyűrve magam, fényben
lenne jó élnem. Áthintő ember
közelségek közt álmodni merek:
fontos nekem, ha valaki szeret.
Elcsitult tölgyesek erejével
igaz emberek, ha két kézzel védenek.

Csak egy élet

Csak egy élet, én is lettem,
szegénységtől szegény lettem,
csak vacak éhbérre tellett.
Lanka-láng kedvvel,
ékírás szépségben melegszen,
dáliák szírom ágyában fekszen,
esőnyomokban hül ki a vérem-
lucskos gond hempergésben,
mennyi mindent, mit kibír az ember.

Hej, szegénység csillagocska,
de sokszor éhség-virágot markolva,
göndör-ráncú égdarabnyi gondra,
felcsavarodtam ígéret dallamokra.
Hej, szegénység csillagocska,
te ritkuló lombú fény-fa,
kedvetlen napok rokona:

sose vártalak,
zúgva súgom, sose vártalak.
csak kaptalak.
Útszéli porban, tört fényeid
folyton ölembe fogva,
mélység-szakadék hosszát róva,
kérdem én, mikor hull orcámra,
hát mikor-mikor: pénz-ízek csókja?

Jusson

Verandás virradatból,
hazaút ékes dombjaiból,
azúrba állt ég lombokból,
e föld asztala, kenyerek darabjából,
terítve tele várjon-jusson,
még egy pár időcsepp jusson,
ne zörrenjek szalmavirág-gondon.
Könnyű ködökben se,
ne kelljen elrongyolódnom.

Még egy pár időcsepp jusson:
egy szál gyertya láng mellett,
korán senki ne sirasson.
A Nap csak szálljon-szálljon,
szilvaág pillantáson,
maradjon, maradjon itt az Isten,
adjon-adjon
békességet és áldott harangszót,
felhőszélű kékséget, csak a jót,
csupa jót.

Még egy pár időcsepp jusson:
zöld öltözékű mező hosszon,
szerelmes asszonyom hazahívjon,
párnámra hűlt alkonyon,
az éj lugasában ölelésbe fonjon—
csüngjek egy szép arcon.
Templommá vált tiszta nappalokon,
a szerelem felénk fusson, jusson,
még egy pár idő-csepp jusson.
Így legyen soká, nyárfák léptű,
gyönyörű asszonyom.

Diófasor

Diófasor, hogy megsirasson
szitakötő-fény, hogy simogasson
ha nincs már aki élni hívogasson
hagyom, hogy a halál felém is elinduljon
csillag tömör szekere értem befogasson
s velem a gyűrt-fényű végtelenbe hajtson.

Diófasor, hogy megsirasson
szitakötő-fény, hogy simogasson
utoljára égi-fény még boldogítson.

Hadd szeresselek

Fény-kagylóban őrzött szerelemben,
Virág-fényű Est –ne tarts itthon engem.
A vágyaimban csupa tűz, dac a testem:
Meg nem álló első vágy zizegésben,
Virág-fényű Est-ne tarts itthon engem –
Színekre bomlott szélben
engedj hozzá mennem.

Ne kérdezd ez a szerelem mit ígérhet,
Rég átadtam én magam a táltos tűznek.
Hó-tiszta blúzának dombjai kiszemeltek,
Szeme féltései kezembe mélyen beleégtek
Meg nem álló első vágy zizegésben
Virág-fényű Est –ne tarts itthon engem –
Színekre bomlott szélben
engedj hozzá mennem.

Én most mécs vagyok

Én most mécs vagyok,
gyászodban, tarts kezvedben,
fedetlen fővel vagyok.
Égi karámban tartott láng vagyok,
beborító, bíbor-idő vagyok,
én most mécs vagyok.

Ott ahol szálkás sírásod vihara ragyog,
csend-vackot teríték az égen valahol:
hó ezüstként napfényé hullok.
Számodra most mikor minden út kopott,
eleredt esőként sikolt a lábnyomod,
előtted holnapi létbe indulok.
Neked szakítok kéklő magasságot,
esti ringó faágról csillagot,
telet és nyarat, virágzó csipke-világot.

Nekem még vissza kell jönnöm ide a földre

Mint fekete szárú vadalma:
Idő-mezsgyékre, ha leesek
remegő csend-mélyű avarra
s fölém nőnek legsudárabb fák,
torzul a domb,
megszűnik a mezőszínű nyár,
egyebemosódnak porból font,
szélbe fojtott útszéli lármák.

Már nem itt élek:
csillagporban majd odaát,
ha átalszom a rám mért csendességet,
térdemhez koppantok ezer évet,
kitapogatom a hajnalok hozta eget
s mint ősz is túlélő esőcseppek,
fény-ág végeken én, újra megéledek.

Nekem még vissza kell jönnöm,
ide a földre.
Ringóbölcsőben kezdve,
énekes tenyerekbe dőlve,
fejem föld-vánkos fölé téve,
barka-fehér esztendőkből végre-
újra én, úgy nyugszom meg,
ha a szeretet tisztán érint, átfon, s leng,
tengerekből vett Isten-vérem cseng,
s köröttem már emberibb világ dereng.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Nekem még vissza kell jönnöm,
ide a földre.
Az itt honos ég kékkal keveredve,
tiszta ívű tettekből rakva magam össze,
áthajolni napvirág-zengésű életbe,
elterülni tavaszi zöldre-
csendült fővel,
megáradt, kiömölt lélekkel,
összekapaszkodva meleg barna estékkal,

s jövök, zsoltárt imádkozva visszajövök
enyéim közé, közétek már mindörökre.
s jövök, zsoltárt imádkozva visszajövök,
élni, tenni, mert harcolnom kell érte,
hogy búza héjú szép szók meleg dele,
faág, s fűszál kedves csendje,
az emberek szántása vetése,
az ezüst-vérű élet,
el ne tűnjön, mindörökre.

Égig kékülő nappalokon

Égig kékülő nappalokon,
s elhullatott minden magon,
szomjamból felétek ágaskodom.
Mint messze futó szaladó habok,
zuhanva lángoló szél zajok
nyár erdőin fönnakadok,
jázmin illatú jövőt zsongok.

Kitárt szárnyú énekemből,
ösök-arcú csillagsöpp
hull, kék folyója árad-
minden feltúrt pillantásban,
e zord bozótú világban,
vissza híd a testem-lelkem a vállam,
átférhet rajta minden bánat.

Tavaszi cifra báljában járva,
– ahol a vendégem béke pompája-
zöld pettyes arany-lombok,
vigaszt zendítő nyárfasorok,
s Ti mind, kezemben honra lelt barátok,
pördítsetek elém pillangó szárnyú táncot.

Bízva, hogy ide a jövő bevackol,
ahol méhraj fényű szépség zsong,
elszegődve adni s csak adni,
növekedjek még vetni s aratni.
Ázott könnyeitekben ázni,
szavakat teremteni, hozzátok szólni,
tanítsatok meg hiányozni.
Szebben, emberségben,
hóförgetegben is zakatolva dalolni.

Dézsányi éjszakákban,
nappalok-dombú hazában,
emberélet méltóságban-
ez a föld már várja,
ez a föld már várja,
hogy kibontakozzék a holnap,
a napfény szállal font gondolat.
Ez a föld már várja,
hogy karjainkat mind megkapja,
hogy mind újra előállnak
a búzatábla derekú igazak
s a jobbak:

szalagos zászlót vinni,
virradat illatából inni,
ujjongva-ujjongva kitűnni,
mezőkre énekel menni,
beszélő mesékre lelni-
csipkézett reményt teregetni,
lélek lángjaikat szívükből kitenni.
Így élni, itt élni, itt élni,
Jó sors aranyát csengve csengetni,
magyarságunkat kiérdemelni.

Én is előállok,
Veletek, utánaatok menni,
talpig igazként élni,
késni se várni, kiválni,
akarni, kitűnni, kiállni.
Bennem a vágy nem semmi:
nem mondtam ki még: nem egy senki,
szeretnék virágzó csillag lenni.

Mi bajod van édes Haza?

Mennyi hó fedte domb
és esti csillagág,
hosszú ruhás nyár, ős-gyepű távolság.
Mennyi kézbe fért rügy-tánc,
konduló homok szusszanás,
félszavas rózsza suttogás,
kék homlokú felhőszín-világ-
s mégse látszol vígnak Magyarország.

Sárga virág rívásában állsz,
merengésed lelkem tüzét kiirtják.
Összecsukódó estidőn át,
összetorlódik benned sok jajgató száj,
nem szólsz, hogy tép, zúz aki csak lát.
Kinek kezébe férsz, mint ékes ág,
előlem is elfordítod orcád-
mégis, mi fáj Neked Magyarország?

Mégis-mégis,
mi bajod van édes Haza?
Semmi- semmi, csak a Népem
el- el téved.
Táj- ágyékom, ezüst- domb keblem,
nem kell a földem.
Jég zörgésű szélben,
tűzhely láng csengésen,
nem lobog már igaz magyar ének.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Ezerév hajlatán át,
itt honos széthúzás éget,
férges ígéret özönök nem kímélnek,
hallgatnak, nem erősek még,
akik többre készek.

Mégis- mégis,
mi bajod van édes Haza?
Semmi- semmi, csak néha kiver
a forró veríték,
mert magyarok áhítják egymás vesztét.
Gyűrt táj arcom arra ébred,
hogy dicstelének dicsőítenek,
komiszul csevegők szétszednek.
Sokan vannak, kik semmit se tesznek,
csak visznek.

Mégis-mégis,
mi bajod van édes Haza?
Semmi- semmi: egyszer- kétszer voltam szabad,
többször- többször virradat pengeélén rab.
Penészlő kedv érlel panaszt,
anyaföld mezsgyéken elfogy az akarat,
millió váll rég nem visz diadalt,
a jövő alszik, zord kezekben fönnakad,
fáj hogy nem tart Velem minden magyar.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Dermedt télben,
júniusok csendülésében,
zsugorodok, de sokaknak ez már mindegy.
Égszárú májusi szélben,
lomb- színű voltam, egykor csupa élet,
csődtömeg vagyok, talán mindegy,
főlemésztődik eröm, talán mindegy.
Esőkbe dőlök, ázok mint ezer tenger,
zörgök, mint erdei fákon a kéreg.

Ne állj sors- idő,
ne állj egyhelyben Magyarország!
Most mikor még Isten itt jár,
jusson több tisztelet, s arany- fényű jóság,
induljon változás.
Jöjj barackvirágzás, s hét szárnyú nyár,
térjetek közénk pannon csodák.
Poklát illegető sok acsarkodás után,
mint nyitott pillás zöld ág: Anyaország,
hogy megmaradj, lendülj tovább-
ne állj sors- idő,
ne állj egyhelyben Magyarország!

Mindent elért az, ki szebbé teszi a Hazát.
Mindig elégszer, ha szavát
dicső akarat járja át,
miértünk immár,
érettebben, ki- ki ha megleli magát,
sorsunkhoz megtartja, szereti a Hazát.

Vedd le vadrózsa ingem

Gyönyörúm: jöjj mellém közelebb,
szerelemre alkalmasak a percek.
Mint időtlen hajnal-ének,
irányunkba jött páfrány-fényben,
déli szél csengése az égen-
belőlük született Édenben,
fölnyílnak kertek, illatuk érzem,

Gyönyörúm: jöjj mellém közelebb,
szerelemre alkalmasak a percek.
Zöld szárú virág, feszes szirmaiban,
ős-tűzben égek,
lelkem szemed bíborába hintem-
türelmetlenné tett vágy-világú
csípődöt, bontsd ki, szépen.

Gyönyörúm: vedd le vadrózsa ingem,
most mikor már odakint a táj,
talpig éjben,
levél puha bőröd remegéséhez odaférten,
kék szemű idő titkait oszd meg Velem.
Éj-hajú, Ég-asszonyom, szerelemben,
csók szomjam, csókokból hadd merítsem.

**Fölriadt tűz-ívű jövő sem,
nem másít meg kéz, s az idő sem**
(Zavadszky Gáborhoz)

Íme eljöttünk hozzád
s most itt vagyunk mind,
mi a viharfényes arcú emberek,
mi a nyárutó szavú emberek.
Merszet, Hitet merve kik tenni mernek,
kik elérni tudnak tiszta Célt –
eljött az is ki dorgált s aki dicsért,
Rád morzsáljuk földeink színét,
szemünk körbeér,
lépéseid fölött kopog a szél –
játszani akartál s befed gyalogútnyi éj:
bárcsak semmi se lenne az egész.

Bokrainkon, ha már az ősz kabátja,
hajad fehér havazás csörgeti-rázza
s itt kiállsz telek havára –
Zava, Zavadszky Gábor, Zava,
Te mályvavirágú bronz alak:
Bíztass bennünket, Zava,
kiáltsd közénk, hogy hahó
jövök fiúk, várjatok,
tarsolyomban maradt a sok gól.

Hahó, hahó- láss ide, Zava,
itt most nyár van,
fenyves ingű napszakokban
a Nap lámpásai
 érted fény gyertyái gyúlnak.
Delelő mezőkön évszakát szórja,
vágat az idő, Zava.
Nemsoká megint este van
s a Hold vájja vackát –
fakó árny kuporog,
régi fasorok, mint folyam ár,
hengeregve éj szellője vár.

Szálasan hulló esőkben,
időszeletnyi mezsgyés jövőben
Zava, Zavadszky Gábor, Zava,
csillagfák közt járva haza
 lásd meg, Zava.
Velünk amit elkezdté
 s megterveztél, sorra
ág-zöldű felnyílt években újulva,
amit elkezdté befejezzük sorra.
 Üzenjük Zava:

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Nem vérzik el minden ének,
nincs megszűnése a létnek,
mint Magad –akik élni elkéstek –
a hazába, közénk visszatérnek.
Rügy leszel s levél, zsongó rejtelem,
mindig, mint aki örök eleven,
mindenütt szeretet, csipke-csöndek.
Bíbor-virágzású delek s szelek,
harangok s rívós telek,
így őriznek itt a kezek.

Arcaink vetésében,
hegyfodros emlékezésben,
csikó holnapokban,
derengő megannyi tavaszokban
szivárvány kontyot rakva az égnek,
mint különös zöld leveleket
s vendég szépségű tereket,
széjjel osztunk Téged –
égbék kézfogásainkba beleférhetsz,
zuhanásodban is élsz s élhetsz.

2006.07.06

Mégis kell a költő lelke

Énekem fürdőz,
arcotokkal telve,
kezem nyári föld tenyere.
Homlokomból szél lesz, ezredév vetése,
szavaim szaladása
ráhajlik almafa levélre.
Valahogy ettől gyönyörűbb élni,
Nap anyácskával kelni s az égre nézni,
naponta elhinni,
hogy eljegyzett idő végtelenje,
őriz engem a vers ereje.

Szók hímzése, hajnalok szövése,
mint holnapok csillagkévés éje,
egy pillanatra szomjoltó víz cseppje,
folyó csobaj csodákban átteelve
ős-égtájak színe, földje,
mint szavak násza része,
érezem én, viselem, érzem értve:
mégis kell a költő lelke.

Idő-forgatag egész része,
halk nappalok estbe dülése,
zsenge percek öltözése,
jázmint virág szerelme,
mint csírás mag hevülése,
mint cserép csöndek szókesége,
érezem én, viselem, érzem értve:
mégis kell a költő lelke.

Virág-virágzású szél rejtőzése,
égbék bozótosok kéksége,
mint vessző riadás lengése,
vájtt fény csöppenő zöreje,
új illatok íve, tél heve,
mint a földön a föld melege,
gyulladva hulló őszi ideje:
mégis kell a költő lelke.

Kiérve szellő-táncok elébe,
beférve új nyarak erejébe,
fejfás földeket is átölelve –
azúr hímzéssel élve,
lelket lehelni ebbe a népbe,
mint eső-csipke s táj röpte,
maradjak ember élet egésze,
maradjak száz öröm része.

Nem fáradva, nem gyöngülve,
szunnyadó évekbe sose dűlve,
utak eleje s nem a vége,
mint idő-ágak eredése,
maradjak igaz küzdések része,
maradjak ember élet egésze:
ehhez kell a szívem vére,
ehhez kell a költő lelke.

Nyár évadán

Magvető szél ázik
ezüst testű csillag virágzik
ezüst testű csillag ázik
magvető szél csírázik

az idő telik, virágzik
táj koppan, barnul, éjjé válik
zsongó folyózenget játszik-
egy két csend boldognak látszik.

Bús tegnapon gyűlölet virágzik
ég-tarisznyás fény nyílik
hószín forróság izzik, izzik
vész, rettenet, mocsok hárfázik.

Madár sorsom fázik
tűz-testű csillag ázik
magvető szél csírázik
vérfröcskölte világ fázik

halk dalocska hiányzik
értéktöbblet hiányzik
időt álló élet hiányzik-
sok helyről hiányzik.

Ez a Hazánk

Isten homlokán,
mint bíbor-vesszős Nyár,
ott lebeg ország Anyánk,
oda vésetett Magyarország,
ez a Hazánk.

Szél és eső nyomán,
tollam is belőle van már.
Szálló fények évadán,
a Haza napjai aranyvirág,
magyarul fordul zöldbe az ág,
kezemben öltöző sok
rubin-fejkötős táj,
én szeretlek Magyarország.

Ó, tüzes-ifjúság,
Ti pipacs-szirmú bájos csodák,
Ti édenből megmaradt gyors paripák,
ó, tüzes-ifjúság,
lássátok meg a jövő tiszta útját.
Időtlen idő-rés hosszán,
teremts, teremts hont új világ,
élj: tüzes-ifjúság.

Isten homlokán,
mint tündöklő Nyár,
ott lebeg ország Anyánk,
oda vésetett Magyarország,
ez a Hazánk.

Mint a dal, mint a szél

Zavadszky Gáborhoz

Boronált havak, s vígasztalt ég,
kihömpölygött percek és a szél,
mint a dal, mint a szél
valahol kék hegyekben élsz-
ahol más a mezsgye más a tél,
hét hangú madár az ég:
tél-fehéren télben élsz.

Mint a dal, mint a szél,
hajlott fák, gyúrt szélű messzeség,
lángba font tűz-szépség,
mint mikor itt voltál nemrég:
Ránk fénylik homlokod s élsz
egy két gólod újra tánc s élsz,
köztünk élsz.

Elmúlt év üres helyén
ácsorgunk, mint idő-fény,
mint fölsírt téli vidék.
Mint a dal, mint a szél,
dajka-csend és a szél,
borostyánba dűlt árnyék-
mint a dal, mint a szél
fövenyen kék és mint bíbor-lét
maradj csak tiszta ég,
maradj közöttünk még.

Fehér ágú hóból

Fehér ágú hóból
konduló parázs álmokból
sárló eső nyomokból
föld csókokból való vagyok.

Máskor a Nap tüze vagyok
bodzavirág paripákká válok
pitypang csodákban hálok
háborgó szélbe kiállok
szó-fényekkel szállok
várok, kerülök fordulok

zengő dalokból kicsordulok
hét színű virágban mosdok.
Menta-zöld mából idő-bársonyok
lombok, dombok, szikla-él nyomok
tájakba zárt ember vagyok-
egy szóval, költő vagyok.

Hó halmokon magasodok
napkeltékben hallgatózok.
Messze járok, többé válok
Hazám: én most virradok –
szeress meg mert érted vagyok
szeress meg, hogy magyar vagyok.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Bodzavirág paripákká válok
pitypang csodákban hálok
csordás dalokból kicsordulok
hét színű virágban mosdok
lombok, dombok szikla-él nyomok
tájakba zárt ember vagyok –
egy szóval, költő vagyok.

Tájainkat ahol a Nap nem érte,
ott fény csend pitvarán is élve,
lennék én bármi már, csak végre:
Magvetők elvessenek,
margaréták neveljenek,
bíbor-arcú emberek leszedjenek.

Okát értve a tiszta létnek,
ömlését látva sűrű esőknek,
termő lombokból kipergék,
földig hajlok, mint a fények
s virágzó tenyérrel kérem:
Ó, jóságos Isten,
segítsd a magyar népet,
adj nekik erősebb lelket
kibírni-kibírni mindent.

Anyám fia

Anyám fia
homok fia
magyar föld fia
a Nap fia –
kinek vagyok én a fia?

Az időt kézen fogva
a homoki akác illata
mint diadalmas Isten-dajka
magyar táj nevelt fel:

így lettem nyírségi homok fia.

Tisztaságom fehér havon mosva
az ég kék selymét hordva
szivárványból lettem módos gazda
módos gazda, a magam ura –
de mindig van egy ember arra
jó magyar módra
egy kosárnyi verőfényes létem
hogy tönkre zúzza.

Magyar módra
ilyen-olyan ember alja
nyakig-állig, mert sok a balga
mindig van egy ember arra
bedobjon engem póznás bozótosba,
lélek-ködök árkaiba –
rozsdá-szókba a pokolba.

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Szivárványból lettem módos gazda
módos gazda, a magam ura –
védj meg Uram:
Anyám fia
homok fia
magyar föld fia
a Nap fia –
én vagyok az anyám fia
a legkedvesebb édes fia.

Barátaim

Lettem-e volna ember
a Nap aranysugara fönt –
ha nem akarja ez a föld,
lettem-e volna ember?

Lettem-e volna több,
sok-sok csipkebokros szellő,
tarisznyás jótevő
a semminél eggyel több,

ha a csönd, ha nem akarja a csönd
hogyan befedjen a béke?
Csengő emberek érintése,
ha nem találkozik bennem az éggel,

átölelné-e valaki is két-kézzel?
S a Tél fehér hólepellel
a májusok hét záporú esővel.
Csillagzokogás szépséggel

hiszem, hogy így vagyok tele étellel.
Elérve letérdelő eget,
hiszem, hogy költészet
kéklik bennem: tele étellel.

Fehér, fehér szélben

Fehér, fehér szélben
árnyéka lebben a jegenyéknek.
Cserjés estben,
föld tenyerében
gyertyák égnek.

Venyige ének
borzolja a szívem:
megint temettek,
valakit megint eltemettek.
Valakire rászórtak fényes csendet –
utolsó szépséget
kondított a lélekharang,
a lélekharang.

Most míg élek, az élő embernek,
most adjatok meg mindent,
édes kenyeret,
bókot adó színeket,
most míg élek, az élő embernek –
fösvénytelen átöleléssel,
most adjatok rám dicsőséget,
célok közé, most tegyetek.

Láng magas Isten-estben,
ezüst fény ha lebben:
nagy fák erejű emberek,
széleseb tenyerek—
legény életű virág-léttel
karját kérve az égnek,
szememből kincset, most vegyetek,

ne üssetek, ne sebeztek!
Kifeszített pengeélű hízelgéssel
ne oltsatok el, mint gyertyát:
a hazának élek.
Míg ronggyá nem téptek –
most míg élek, az élő embernek,
most adjatok meg mindent.

Pírral, pírba font arcomon,
mint márvány közti csendek,
úgy delelnek bennem a könnyek.
Világmásá létem,
bögve reszkető létem,
most kéri könyörgésem:
nem a gyászbeszédben,
nem a fejfámnál
kell dicsérni engem.

Fehér, fehér szélben,
föld tenyerében,
láng magas Isten-estben,
ezüst fény ha lebben:

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Most míg élek, az élő embernek,
most adjatok meg mindent,
édes kenyeret,
bókot adó színeket,
csoda létként, énnekem:
most adjatok meg mindent,
amíg élek.

Kevésnél kevesebbek

Kevésnél kevesebbek,
csak maroknyi idő-levelek,
kenyér nélkül maradt kezek,
pörölő, összeférhetetlen nemzet,
észre se vett emberek –
kevésnél kevesebbek:
most vagyunk nagyon elesettek,
nagyon, nagyon elveszettek.

Térdre bukó szavaim égnek –
préda lett ez a föld: félek.
Nagy beteg percek hidegében,
esdeklő imám kertjében,
megzsendült jövő jövőjében,
ablakon túli távoli széllel,
hogyan tudassam a magyar néppel?

Mint jácint karcsú lányok csípője,
nyarakba való naplementék fejkötője,
olyan gyönyörű ez a föld,
szőlő ízű ez a föld,
gyökere a létnek.
Olyan gyönyörű ez a föld,
hegedűszó ez a föld,
szálló ember sorsú ének:

Mert a jövő...

Valahol az időnek
hét ágú nyárfája,
őszbe font ős-akáca,
eső sajtós lámpása –
mert a jövő titok...
futó hó dalok zuhogása,
csöndes-szavak egy szál virága.

Bár a jövő,
nagyra nőtt csillag-ága,
azon nő a szerelem tágra –
mező ívek énekében, te drága,
néha mégis hó hull e csodára,
a szerelem kék útját
ezer héja állja:

de nekünk egynek se kell szárnya,
nem kell a baj vércse szárnya,
sem ölelést égető kora-ősz gyásza.
Napot, s Holdat vájva, tárva,
nyár-játékú bőröd illatába,
behevülünk dézsányi éjszakába,
karolva dőlünk szerelem-virágba.

Betűzve véred
kell hogy lássalak –
csendülő ég vagyok ha látlak,
ezüst mezsgyéi a nyárnak:
áldalak, áldalak,
fölmagasló ágnak kitárlak,
elengedlek, visszavárlak,
ó, kedves: szél moraj illanással,
behintve engem
hintáló-éj hajlatával,

a világ négy sarkából vess ágyat,
– cseppenő csók csírák az ágyad –
nászban, rügyekké tárlak
áldalak, áldalak –
ételt adsz szememből nőtt fáknak,
inni adsz vérem szavának –
sietve, siet időm, várlak,
nem tudhatom, még meddig csodállak.

Ezer asszony gyönyörúsége

Egy életem, létem része,
tenger és az ég, ringó kéksége,
szerelem-idő egésze –
ezer asszony gyönyörúsége,
a te csípőd kerektsége.

Egy életem, létem része,
szénafű melege, csönd-jövése,
rózse tüzek a te
csókod eleje,
fényes láng-virág a vége.
Aztán, megint jön ajkamra az eleje,
s nincs-nincs sohase vége.

Kökényes asszonya a mindenségnek,
vadlúd szárnyú szerelemmel,
arany-éjszakáidban,
asszony-csók virágzásaidban,
fonj át engem bő étellel,
lásd meg rajtam, hogy szeretlek,
nagyon-nagyon szeretlek.

Biztos vagyok benne

Harmadnap
s negyednap,
mint a hulló, zengő dal,
égi-mályvás fényes Nap,
biztos vagyok benne,
hogy szívemé –
biztos vagyok benne,
hogy ez a Haza, kezemé:
ez a Haza mindenkié.

Utam végén

Égi kocsin halkán,
hogy senkinek ne fájjon,
hogy alattam
e drága föld bússá ne váljon –

ha mennem kell a kalászló nyárból,
hogy búcsúzzak el a világtól,
hogy senkinek ne fájjon?

Egyenes szálú csodákon,
csillagon, ha kint virágzom,
hogy húzzam meg ott magam,
hogy itt senkinek ne fájjon?

Csillag alá húzódva

Bússágon túlutazva,
Csillag alá behúzódva,
Égi virágzástól tisztulva,
Isten áldást kapni, de jó volna.

Év íveken át

Szívemben
 filléres-láng,
kezemben
 fény-búzaszál.
Úgy vigyázzatok Rám:
Ég-karú év íveken át,
én még őrzöm
 szép szavak igazát.

Csillag-csönd szekerén

Télelő közeledtén,
Csillag-csönd szekerén
Érkező fényeken –
A világ ugyan szétesőben,
De a jövőt hozó esőkben,
Ős-bizalom van szívemben.

Igaz vers

Gyöngy-rímű vers vezess,
estéli május szeress,
tisztá igaz élet keress.
Törekvéseimért meg ne vess.

Az idő (1)

Csillagban élő idő
dorgál gyöngyház-idő
hajt-hajt az idő
játszik velem a múltó idő.

Almafák ágán örök idő
Hold és Nap alakja az idő
arany oszlopokon áll az idő
pohárnyi jó bor az idő
tűz-eső az idő.

Vaddarázs az idő
csíp-csíp az idő-
nem elég már semmi idő
semmire nincs elég idő.

Napfény-idő
szerelem-idő
emlékét viszi az idő.
Zöld szárnyú csendes idő
jön elém s visz az idő.

Leggyönyörűbb erdő-idő
Szivárványból csorgó parázs-idő
szememre zárul hóvilág-idő
égi léggel kötöz át az idő
lélek csíkon elvisz az idő.

Az ég felé

Az ég felé, aki föl se néz,
hiába előtte a biztos lét,
nem tud több lenni aki sötét:
mert elterül lelke legfenekén.

Létemen érzem

Férges régi szokás:
kirívó gazdagság,
kirívó nyomor
kialudt láng,
nincs fejlődés, haladás –
mint sok varjúláb
befeketedik a világ.

Jó lenne megélni

Jó lenne,
 jó lenne már,
jó lenne megélni,
karácsony fényén belül,
gyertyaláng lobbanásán kívül,
jó lenne,
 jó lenne már,
jó lenne megélni,
hogy mindenkit szeressenek.

Fény tenyerében

Ki veszi észre?
Hogy üres a jászol,
Belé csillag nem esik,
Hiányzik Jézus Krisztus,
Nagyon hiányzik.

Szerelemben, szerelmesen

Szerelemben
 szerelmesen
zamatos éjben
tüzes zöld kiszépülésben
föld szerelemben
több mint szerelemben
szerelmesen
 szerelemben

szelíd folyókon átragyogsz
bokor létemre ráhajolsz
csorgó szél színek az arcod
táj-fűzér a homlokod
nász virulásban tart a hangod
s míg egy gyertya is lángol
láng lesz bennem találkozásod.

Esőben, szélben

Itt ennek a honnak,
tisztá hittel maradóknak,
e földért aggódóknak,

búza hajnalokká érek,
kék szála leszek
a virággá nyílt szélnek.

Szétbontódom bokornak,
alkony-gallyas dalnak,
mező csöndű csodának,
beállok kalász fiának

s várom, mint gyermek,
mint bíbor-fürtű élet,
várom gyönyörű jövőmet.

Akár mint száz dalok

Akár mint száz dalok,
ha jönnek haza a csillagok:
velük fölvirradok,
zuhogó színek közt
ezüst lovon járok,
táj varázson átlátok,
átfényítem a világot.

Nem úgy hinni

Nem úgy hinni,
 hogy az a bátrabb,
össze-vissza,
aki bármit kiabálhat.

Nem úgy hinni,
 hogy az a bátrabb,
bosszúra áll, jégverés a szája,
aki az embert
 s a világot gyalázza.

Kiszemeltelek

Magad-magammal fogant nászban,
csillag-csókkal behintett nyárban,
kiszemeltelek,
bongással hajló sudár fáknak,
napfelkelte lobogásnak,
szerelem-virágnak.

Összegöngyölt biztonságban,
ezüst-napok tavaszában,
kiszemeltelek,
fény-ívű jó lelkű társnak,
élet-idóm őrző lángnak,
szavaim igazának,
kezemben virágzó világnak.

Így élek

Apám kezdte,
anyám kezdte:
benyitottak csendes fénybe,
holdudvaros esőkbe,
beálltak hó-seregbe,

évbe, évbe,
égbe, égbe,
éjbe, éjbe,
fénybe, fénybe,

kapaszkodtak föld gyökérrel,
nyárfalevél léttel,
jó szóval, tettel,
magyar égtáj tekintettel,
kökényes-köténnyel
hozták el, nekem a reggelt.
Így adok, én is tovább mindent,
így élek Hazám, tebenned.

Lélek ének

Hold-arcú földek hajlatán,
gyümölcsöző nyár után,
ősz csendjében, ha sárgul az ág,
virítva, mint Göncöl, ég falán,
lócás reggelek udvarán,
keresem szebb világ hajnalát.
Szét lukasztott világok homlokát,
várom ,hogy összevarrja a világ.

A nyár

Mint almaharapás,
úgy ízesedik, ropog számban,
lelkemben tenger-titok a nyár.
Égen át égő búzakéve láng,
Szerelem, gyöngyházban élő vágy,
mézédes szőlők fürtjei a nyár.

Kellene most

Kellene most
közénk tartozó
tízezer igaz költő,
ekkor talán
elég lenne egy emberöltő
ahhoz, hogy
kézbe férjen a teljesebb jövő.

Mint daloló szél

Törékeny ág a költészet,
a lélekből lehajlik a földre.
Hajolj föl érte az égbe,
s kerülj időtlen Isten fénybe.

Kinek szava

Kinek szava,
kóc és gyom.
Igazság-módon,
várható e, hogy világlátón,
fényben táltosodjon?
Értelme mécsként lobogjon,
és lelke szitakötők
után járjon.

Férges, régi szokás

Kirívó gazdagság,
kirívó nyomor,
mint sok varjúláb,
befeketedik a világ:
olyan csúnya már.

Fényes fényben

Fekete éjben,
fehér hó kötés van a tájon,
fényes, fényben,
fekete árnyék van a világon.

A földön,
ős-barlang mélységű a lélek,
az égen,
sírnak az emberszemek.

Kérem adj, Isten,
kézből-kézbe keresztet,
és virradó hitet.
Esők párnáira
álmainkat terítve,
újra mentsd meg,
az Emberiséget.

Hajolj le értem

Égbe, égbe,
földbe, földbe,
kapaszkodok lét-gyökérrel,
búzát érlelő fénnel.

Testem tenyér,
arcom árokpart puha levél,
ne lépjetez rám,
testem tenyér.

Áldott hó-illatú csendben,
sebzett szárnyú estben,
hömpölygő szelíd szélben,
ó, hajolj le értem.

Gyöngy soros köténnyel,
osztom magam széjjel:
értsen az is, aki eddig nem értett,
ha sírok a széllel.

Idővirágzás

Hajnalokból kiszakadt széllel,
föld-ünnepű léttel,
idővirágzás zendít szerelmet,
ringat, izzít bölcsős-tüzet,
záporok után csendít eget.

Elúzve kételyt, kenyérízű-hittel,
idővirágzás örködik Isten-fénnyel,
hogy maradhasson a világon élet,
gyertya lángnál könnycsepp,
havazást befedő, csönd-csepp,
virradat bokrú, szálló ének,
s kemence meleg édenek.

Maradjon sétatutak mellé
árnyék-ingű falomb—
világ-szöttes létben lélek,
maradjon belőlünk kéznyomatos jel.
A Megváltott Ember,
szavunkat értő nemzedékek,
csudák viselésére megfeleljenek.
Azúrt harmatozzanak az egek,
nyugalmat zsongjanak az éjek.

Ki marad itthon?

Őszt ezüstlő magyarok honában,
kenyér ízt szegni a mában,
ki marad itthon,
virágzó virágzásnak?

Gond hullásban,
égető nyáresték dalában,
elszakadók után,
ha elszakadsz, már másnap
meggypírral font, magyar határban,
ki szórja maggal tele,
e földet utánad?

Nem úgy, mint a folyók habjai,
hogy minden elfut innen—
ahol élni lehet, élni kell,
ahol záporok gömbölyödnék,
erdő táncok lángolják a szerelmet,
vadludak hozzák az esti csendet,
ahol élni lehet, élni kell—
ős-vérből való belőlem az intelem,
ó, kérlek, ne menj el innen!

.....

.....

Körforgás

Fák lombú szépség,
piros hegedűn játszó ég,
dús szenvedély,
ölelés, születés,
lebegő kék azúr fürdés,
menny és mélység:

Tavas-ízű élet,
kenyér illatú élet,
pazarlón dús élet,
didergő, éhező élet.

Körforgás lengés,
fellebegő szerelem fény,
ölelés, születés,
röpül, izzik a vér,
tűz-virágot ölel a kéz,
csöndig kísér a szél.

Szétszakad megszokott tér,
határszéli pelyhező pára-kék,
ki tudja hány leélt év,
zár alatt lesz a lét.
Te szegény ember,
voltál s többé nem élsz.

Arra való az édes Haza

Arra való az édes Haza,
hogy földjére hajoljanak a fák,
éj ezüstjét fölszedje
csönd-arcú nyár.
Hómezők üzenete
vigasszal teljen,
fényt őrző létünk derengjen.

Arra való az édes Haza,
hogy legyen egy hely,
egy föld-kelyhű hely,
ahol szeretünk élni,
időzni, adni-kérni-
csillag-levelekkel
fázó éjeinket befedni,
zörgő csontú sorsot túrni,
itt tudunk bajban összegyűlni,
ős-tisztasággá összeállni,
hímzett szellők után járni.

.....

.....

Éden

Táj-zsámolyon térdel az ünnep,
kék színekben szelek fürdőznek,
fut az élet, kézen fog a szeretet,
csillag röptet szerelmet,
az évek zöld ággá nőnek,
Éden színei szívemben időznek.

Várjuk már

Tavasza, és fény-meleg mező,
enyhe szél, és éltető eső,
világ a világban élő,
csillag-csipkés ős-idő:
Formáld-e népet teremtő erő,
Csörrenj meg kezünkben szebb jövő.

Ifjúság

Zöldellő
fiatal ág,
éneklő
madár vagy ifjúság.

Szegénységben

Kezünk ölébe,
ha egy szelet
kenyér se süpped,
nincs még itt az ideje,
az igaz jövőnek.

Mint, Idő-fia

Nap közelébe,
fölszállok égve,
égi mezők csendjében,
függök fények kertjében.
Tavaszzal szembe,
szerelmet tűzök szívembe.

Májusi est

Idő-mezőkön,
májusi est ölel fasort,
homályt gyepelőz a Nap,
virágokon a szél,
halom csendekbe belekap.

Tiszta kézzel

Mint ünnepi kenyeret,
megszegni kellene a rímeket,
becsülni az embereket,
újra hitet adni e népnek.
Mert vakok lettek
a betűk. Nem vezetik
új célok felé az embereket.

Világom csendjében

Szent-tűzből kinőve,
fényes ingre vetkőzve,
pitypang-tavasza
völgybe vár,
virágzásba zár a táj,
égi szelek nyomán,
gyémánt-rügyek
melegítenek át.

Épp imént

Fűszál-szövetű szélben,
bimbó-vánkosú estében,
épp imént,
csókkal átfontalak,
épp imént,
tűz-zajjal ringattalak,
öleltelek, épp imént.

Szeress, engem

Hószínű télen át,
tavasztól, ősziig,
nem messzebb csak az örökig,
ősz ködfátylas utolsó időkig,
szeress engem, a végső csöndig.

Fehér csillagok útján

Kemenes Kálmánnak

Fehér csillagok útján,
Kárpátok fény-virágain át,
Kilencven éved,
Kilencven fatemplom,
Erdőségnyi bússág s vigadalom.

Fehér csillagok útján,
Kárpátok fény-virágain át,
Ezüst-verseidbe zárt paripák,
Vágtatnak Nap-íveken át.

Tisztességed, mezőkre szállt
Kilencven hangú madár.
Te tűz-ivadékú lélek-láng,
Ó, költőtárs—a Tízek költőiért,
Miértünk kell, hogy még lobogjál.

Győztes, vesztes

Győztes, vesztes,
voltam vesztes,
győztes, vesztes,
fakó sors embere.

Szelídség verme,
köröző delek csendje,
voltam termő ág kezdete,
szárnyas föld kelyhe.

Új idő erejét fölszedve,
magam nyírfahéj fénybe szegve,
a szeleknek is jószág inge,
lettem virradások röpte.

Kifordított fényes vérrel,
megyek előre jézusi-hittel.
saját lángú lélek-méccsel,
bevilágítlak magyar nemzet.

Világ

Dúlt perceink vackán,
zsongó idő záporán át,
Te rög-barna Világ,
miért nem javulsz,
miért nem változol át?

Lassan minden elszürkül,
hűl, hűl, kihűl
a gesztenyevirágú lélek,
ember rettegés riad.
Terror-homlokú fejjel,
Ember: belőled mi marad?

Az idő (2)

Csillagban élő idő,
dorgál gyöngyház-idő,
hajt-hajt az idő,
visz előre égi idő,
játszik velem múltó idő.

Almafák ágán örök idő,
Hold és Nap alakja az idő,
pohárnyi jó bor az idő.
Napfény-idő, szerelem idő.
emlékét viszi az idő.

Leggyönyörűbb erdő-idő,
vad-zöld szárnyú csendes-idő,
ősz napokból boglyát rak az idő,
szememre zárul hóvilág-idő,
égi késsel kötöz át az idő,
lélek csikón elvisz az idő.

Tudom én...

Beférve szép szavak igazába,
tudom én, hogy nem hiába
lettem, esti eső járása,
virág-dac, szírom-idő zsongása,
növése költemény-szárnyú nyárnak,
ölelkezése, fasorszín vonulásnak.

Szólószín csendű, ős-tájú őszben,
tenyéryi szélben, lomb-ölelésben,
tudom én, hogy a költészet csodájára
lettem. Gyönyörű Fény, Élet, Isten:
Tudom már, hogy nem hiába élek,
nyárfa-dalban, nem hiába
időzök, égek.

Sors leteper

Madaras égben
Fák közötti szélben
Színe formáját kapva a létnek
Hét fedelű
Hét árkú mélyben

Sors leteper
Idő szed széjjel:
Elkerül, elkerül
A várva várt szebb élet.

Őszéj énekű kökényesben,

Őszéj énekű kökényesben,
halomra hordott csendes éjben,
szemembe látsz,
magaddal össze zársz,
s rezzensz bennem,
Te egyetlen,
hozzám illő lélek-élet.

Ősz csendjében (2)

Gyémánt-havak
és csillag-lámpások,
ragyogják be a földet,
de az ember
mégse lát tisztán.
Gyümölcsöző nyár után,
ősz csendjében, ha barnul az ág:

Ezrek s ezrek,
tele öklű szellemmel,
fölsebzik előttem,
ezt a szép földet.

Ahol az ég...

Ahol az ég, az ég,
lenge szép és tiszta kék,
ölemben kuporog lombos-éj,
holdfény kuncorog víz szirén:

Hold-kazlú őszben,
szülőföld ölelésben,
szép sorsba terülve,
bevacoltam magam
a Mindenségbe.

Lét ünnepet

Mezőkre terített eget,
lámpások fonta lélek-teret,
adjunk magunkban,
egymásnak helyet.

Rendet, szelíd türelmet,
verandára terített figyelmet,
hegyláncos csendeket,
lét ünnepet, ünnepet.

Adjunk magunkban,
egymásnak helyet,
hogy nyílhasson élő élet,
szárnyalók közt hangozzék ének.

Termést gyűjtő őszben,
befogadó jászol-csőndben,
e dermeteg Magyarország,
át ne hűljön kezeinkben.

Megható szó kellene

Megható szó kellene,
átgondolt élet —
mert e pénzéhes világban
kifosztva az ember,
hazug a szív, az elme,
sikít, terjed a lélek üszke,
zöld nádasok zörgő könnye,
a jövő porlad benne.

Tudom

Nem lesz nagy borzalom,
ha megszűnik idő-zajom,
ha mindenből elfogyok-
arcomon az utolsó eső lecsorog.

Ős-világú csönd-ágon,
földig hajló harangszám,
nem lesz nagy borzalom,
aludni örök fehér havon.

Naponta

Naponta éhes ezer dal,
ujjaink hegyén világ-robaj,
lélek gizgazán a lélek,
csak észre vegyétek,
hogy benne éltek,
naponta benne élek.

Csillaglécson

Biztos, erős csillaglécson,
csillag-gyertyasor melegében,
jegénye-lombú szélben,
biztos, erős csillaglécson,
jár le hozzám, Isten.

Látom én s érzem,
nem üres a világ, így nem félek,
égi-földi fényen,
haza jutni, így nem félek,
bárhonnan, hazámba hazaérek.

Kiszemeltelek

Összegöngyölt biztonságban,
ezüst-napok tavaszában,
kiszemeltelek,
fény-ívű jó lelkű társnak,
gyermekeinket megszüelő anyának,
kiszemeltelek,
élet-idóm őrző lángnak,
szememben virágzó világnak.

Szólok édes

Jegenye-ingű fények,
sóhajtásnyi mezők,
vijjogó széna-illat lebbenések,
és amikor rám omolnak
csüngő fürtű, sötét éjek.

Szólok édes—
hogy járatlan tájon,
messzi kéklő égen,
hideg szívvel hegedül...
Szólok édes—
ha jön a halál értem,
ha jön a halál értem.

Színek deresén,
ha kifeszültem végképpen,
s áldott csillag-idő éget,
körbe fon fekete ének—
a legutolsó percben,
a lelkem, hagyd lelkedben,
hogy ne féljek,
hogy ne féljek.

Ezüst-nyarak kertjében,
egy szál virágban, szépen,
találj meg déli szélben,
őrizz meg élő létben,
őrizz meg mindenképpen,
homlokod fényében.

TARTALOMJEGYZÉK

A csend éjén átszálló élet végén.....	81
A kedvesemmel, szerelem	112
A könny	186
A nyár	265
A ránk hagyott földön	129
A szerelemben	51
A szerelmet.....	12
A Tavasz csendjébe avat	94
Adjatok vissza anyámnak.....	33
Ahol az ég... ..	294
Ahol világod-virága nő.....	130
Akár mint száz dalok	260
Amíg arcommal virágzom én	75
Amíg hull számból.....	117
Amikor.....	191
Anyaföld-énekek.....	193
Anyám fia	235
Arra való az édes Haza	275
Az ég felé	253
Az égbe mit is írhatok?	185
Az élet	46
Az ember	65
Az idő (1)	252
Az idő (2)	289
Az, az én nagy reményem	195
Barátaim.....	237
Belül mélyen.....	101
Beteg társaimnál	59
Betegen	37
Betlehemben.....	143
Bizony meg kell értenem.....	19
Biztos vagyok benne	246
Búzavirág színek.....	83

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Büszke földem	179
Csak egy élet	207
Csak szerelem ne volna	113
Csak úgy leszek	181
Csendek erdeiben	162
Csillag alá húzódva.....	248
Csillag-csönd szekerén	250
Csillagköny a Föld.....	76
Csillaglécson	299
Diófasor	210
Dolgaink közt	121
Éden	276
Égi-fény ágra.....	60
Égig kékülő nappalokon	215
Egy tenyérben két szál virág	201
Egyetlen virág-léptű nő.....	172
Egyszerűen	55
Élek	50
Életedben.....	79
Előttem az estben.....	68
Első szerelmes éjben.....	134
Emberek közöljétek.....	109
Emberkézzel csúffá tett éjben	22
Én most mécs vagyok	212
Ének a Földhöz	146
Épp imént	284
Érzem s érezd.....	85
Esőben, szélben	259
Esőként elhulldogáltam.....	35
Év íveken át.....	249
Ez a Hazánk	228
Ezer asszony gyönyörúsége	245
Ezüst-életben nem élhetek	206
Fehér ágú hóból.....	231
Fehér csillagok útján.....	286

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Fehér fényen.....	52
Fehér hó van	86
Fehér, fehér szélben.....	238
Fekete égig.....	139
Fény tenyerében.....	257
Fényes fényben.....	270
Férges, régi szokás.....	269
Fogd a föld kezét.....	116
Fogva tart	124
Fölriadt tűz-ívű jövő sem,.....	222
Fölsejlő alkonyban.....	105
Fuvolahang-fehér lepelben	16
Fülemnek ez sok már	118
Győztes, vesztes.....	287
Ha bennetek is élek.....	166
Ha nem tudjuk már hová?.....	43
Ha oda lenne	71
Hadd szeresselek.....	211
Hagyj a rózságon üzenetet	31
Hajléktalan téli dala	74
Hajolj le értem	271
Halottak napján.....	15
Harangszó ruhám felöltve	175
Hárfád voltam.....	152
Hátha életed hazajön.....	82
Helyed cseréled	48
Hidegben	11
Hívjátok százsorszép lánykának	197
Hogy lehettem?	56
Hogyan találnék rendet.....	21
Homok-gyönggyel.....	142
Hozzád	115
Ideje, hogy választ kapjak	30
Idővirágzás.....	272
Ifjúság.....	278

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Igaz vers	251
Így élek	263
Így ez a föld	119
Indulnom kellene	18
Itt a Földön.....	203
Jégtündér.....	49
Jézus él.....	54
Jó lenne megélni	256
Jöttem	104
Jusson	208
Karácsony este	122
Kellene már látnom.....	138
Kellene most.....	266
Kevésnél kevesebbek.....	241
Kezdeté	29
Ki gondolta volna	98
Ki járna erre tűzzel?	95
Ki marad itthon?	273
Ki virágozza rám lelkét?.....	153
Kimondtad, hogy szeretsz.....	177
Kinek a szó a mindene	169
Kinek kellenék	47
Kinek mondd?	20
Kinek szava	268
Kiszemeltelek	262, 300
Körforgás	274
Krisztusom: légy mellette	164
Lámpafény	38
Lehetnél szabadabb.....	17
Lélek ének	264
Lelked készüljön.....	36
Lennék én árkon bogáncs csipke	233
Lennie kell.....	188
Lepkeszállás rendje szerint	144
Lesed perceid	58

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Leszoktatott az ember,	108
Lét ünnepet	295
Létemen érzem	254
Levélszín reppenés ölen	120
Magyar szó kell	137
Magyarnak maradok	148
Májusi est	281
Margarét hangú éjekben	150
Még megmenthetnék a Földet	131
Még találj meg!	24
Megérted-e, hogy a világnak fájna	45
Meggondolandó Földem	53
Megható szó kellene	296
Megint elmegy	41
Mégis kell a költő lelke	225
Megkapható	42
Megszerethetsz	103
Mert a jövő... ..	243
Mert én is kipusztulok	187
Mert lelkedé ez a föld	167
Mi bajod van édes Haza?	218
Mielőtt	158
Miféle világ lett?	106
Milyen lesz az a tavasz	123
Mint a dal, mint a szél	229
Mint daloló szél	267
Mint, Idő-fia	280
Mit mondhatott	28
Mondom	32
Most kell	199
Most kellene	97
Most már hiába	136
Múlik a tűz	64
Múlóban az Ősz	69
Múza csókokkal	205

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Nálad gyönyörű a lélek	78
Napdalokban	182
Napfény-kalászkok énekével	128
Naponta	298
Ne hagyj aludni	89
Ne úgy tudd	57
Nekem még vissza kell jönnöm ide a földre	213
Nekem piros virágot	25
Nem lehet már embert szólítanom	127
Nem mindegy	77
Nem nem tudni	174
Nem úgy hinni	261
Nem, nem vagyok	156
Nyár évadán	227
Nyári eső	125
Ölelj engem élet	126
Őrizz, csak őrizz	178
Őrködj kedvesem, kérlek	154
Ősz	141
Ősz csendjében (1)	99
Ősz csendjében (2)	293
Ősz van már	92
Őszéj énekű kökényesben	292
Őszéj nyomán	87
Összevirágoz	90
Őszvég-énekű kökényesben	159
Pár percnyi élet	96
Rajzoló szemed	114
Rám kiróttan, énekes szóval	183
Rigókkal nem kelek	34
Rozs-színű esték mentén	190
Senki nincs	26
Senki se sejti	80
Sok éve már annak	110
Sors leteper	291

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Szavaidtól	67
Száz ingecske nyárban	63
Szebben	13
Szegények	72
Szegénységben	279
Szegénységedtől	62
Szégyenem	27
Szentestén	14
Szerelem létezésben	100
Szerelemben, szerelmesen	258
Szerény vagy	66
Szeress, engem	285
Szólok édes	301
Szóltam időben	88
Tárj szerelmet élet	111
Tavaság-derekú ez az ország	171
Tavaszi arany-napra	151
Tavaszt hordok	84
Tegyél akkor... ..	91
Télre	39
Térj felénk új Tavasz	160
Teszem mert tenni szép	180
Tiszta kézzel	282
Tőled ha messze vagyok	145
Tudod-e,	61
Tudom	297
Tudom én... ..	290
Tudom, hogy nem hiába	165
Úgy hiszem	44
Utam végén	247
Vadbokraikban	40
Valaki öleljen	70
Vallomást teszek	255
Várjuk már	277
Vedd le vadrózsa ingem	221

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

Világ	288
Világom csendjében	283
Villanó-ízeiddel	161
Vonuló csendben	102
Vödreinkben	93

DOMBRÁDI ISTVÁN: *Csipke-táncú szélben*

DOMBRÁDI ISTVÁN
Csipke-táncú szélben
válogatott versek 1.

Budapest, 2011 december 26